

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

ÅRSSKRIFT
FOR
HØNG-SAMFUNDET
1953

Indhold

	Side
Videre frem ...!	3
Af forstander <i>J. H. Monrad</i>	
Hilsen fra fru Ingeborg Munk	10
Det folkelige ungdomsarbejde	12
Af sognepræst <i>Kr. Kold Jensen</i>	
Ud i den vide verden	16
Hvad er „underudviklet“?	
Af amtslæge, dr. med. <i>Jakob Jakobsen</i>	
Hvordan dagen går for en udlandskorrespondent	
Af fru <i>Inger Bruhn Petersen</i>	
Til årgang 1929!	26
Af overlærer, cand. mag. <i>Folmer Andersen</i>	
Et år er gået	27
Af forstander <i>J. H. Monrad</i>	
Fra — om — til gamle kammerater! ...	36
Ved cand. mag. <i>Esman Eriksen</i>	
Årsberetning fra „Erania“	41
Ved stud. art. <i>Ellinor Nielsen</i>	
Høng-Samfundet	43
Ved cand. mag. <i>Esman Eriksen</i>	
Til medlemmerne	45
Af fuldmægtig, cand. polit <i>J. J. Lindsteen</i>	
Medlemsliste	47
Meddelelser	

Videre frem ...!

På baggrund af aktiv deltagelse i en mindefest på 10-årsdagen for bruddet med tyskerne i 1943 rejser forfatteren det spørgsmål, om officielle højtideligheder af den karakter også i fremtiden vil have deres berettigelse. Skal det dansk-tyske mellemværende tages op til revision med henblik på at virkeliggøre „Een Verden“s idealer? Hvad skal glemmes, og hvad skal huskes?

VISSE DATOER kan stå alene. De er kendte nok, selv uden vedføjet årstal. Det gælder for eksempel 9. april, 29. august, 5. maj — besættelsen, bruddet, befrielsen. For os, der var gamle nok til at fatte, hvad der skete, står disse afgørende datoer i de onde år uudstøtteligt prægede i erindringen.

Vi modtog bruddet med Tyskland med en mærkelig blanding af sindsstemninger: frygt, men også lettelse, harme, men også medfølelse. *Frygt* for det ukendte. Når kongemagt, regering og rigsdag, al lovlig øvrighed, blev sat ud af spillet, ville lovløshed og magtmisbrug, det vidste vi, gøre det svært at være dansk. *Lettelsen* var den lettelse, man kan føle, når et længe ventet uvejr endelig bryder løs; i 1943 skabt af den klaring, der kom i forholdet mellem dansk og tysk. Den første besættelsestids forsøg på at redde landet igennem ved en henholdende politik kunne ved sin halvhed skabe spændinger og vanskeligheder i mange sind. Men efter 29. august var skellet skarpt. På den måde var det fra nu af lettere at være dansk.

Harmen var rettet mod tyskerne selv, der lod bruddet, ligesom i sin tid besættelsen, ske bogstavelig talt som mørkets gerninger. Men harmen brændte også overfor tyskernes medløbere, der ikke mindst i dagene efter bruddet triumferede og hoverede over den særstilling, deres specielle forbindelser gav dem. *Medfølelsen* vendte sig mod de dræbtes familier, selvom den ikke altid kunne give sig åbenlyst udtryk i så høj grad, som man gerne ville det. Her fra Finderup sogn dræbtes en ung mariner. Da hans familie endelig kunne få „schein“ til at hente ham hjem, var der forbud mod at samles mere end fem personer. Alligevel var kirken stuvende fuld ved begravelsen. På befrielsesdagen var der valfart til graven, og hvert år på den 29. august har den danske marine ladet nedlægge kransen på hans grav, fiest ved selve viceadmiralen.

Frygt, men også lettelse, harme, men også medfølelse — det var den følelsesmæssige reaktion på 29. august. Det var dengang — men så i dag?

De allerfleste nuværende elever er for unge til selv at have oplevet alt dette. De har ikke selv følt usikkerheden, når ved nattetid en bil pludselig bremsede op udenfor, og man vidste, at Gestapoerne næsten var de eneste, der måtte køre. Nu er ti år gået siden den 29. august. Er for de helt unge alt, hvad man holder jubilæum for, allerede af den grund noget oldegammelt og hengemt, noget uvedkommende? Hvorfor mindes alt dette

fra besættelsestiden? Er det ikke at grave grænsegrøfterne mellem dansk og tysk dybere? Skulle vi ikke hellere arbejde på at sprænge grænserne for at skabe een verden, en bedre verden?

Udviklingen belyses klart af en af vore nationale foreningers skæbne. Den er vistnok typisk. DNU, *Dansk nordisk Ungdomsforbund* hed oprindeligt *Det unge Grænseværn*. Sammenslutningen blev stiftet i 1933 efter Hitlers magtovertagelse den 31. januar. Tyskerne i Nordslesvig havde for alvor rejst hovedet og pustet sig op med støtte af hedssporer blandt slesvig-holstenerne som pastor *Peperkorn* og borgmester, dr. *Siewerts*. De ville *heim ins reich* og det *sofort*. I påsken skulle det ske. Før havde de ikke haft flagstænger. Danebrog ville de ikke hejse, og hagekorsfanen måtte de ikke hejse. Men nu fik de pludselig stænger i vished om, at *dagen var nær*. Deres privatskoler formerede sig hastigt, og gårde købtes op, altsammen for penge sydfra. Danmarks ungdom, sagde Peperkorns og dr. Siewerts folk, var jo doven, dvask og usammenhængende, medens Tysklands var vågnet.

Fra dansk side må man også indrømme, at vi i nogen grad havde hvilet ovenpå sejren i 1920. De gamle førere fra fremmerherredømmets tid var blevet for gamle, og ingen nye var rigtigt at øjne. I hele Danmark var der hård økonomisk krise, i Sønderjylland tillige politisk uro.

Da samlede i forsommeren 1933 25—30,000 unge danske fra nord og syd for Kongeåen på Skamling og Dybbøl. En ung, ildnende og idealistisk Haderslevlærer, *Peter Marcussen*, dukkede frem af de ukendtes skarer og blev en begejstrende formand for den danske organisation, der blev dannet: *Det unge Grænseværn*.

Grænsen skulle værnes, ikke just af et militærkorps, men ved overfor det tysk-nordiske i Hitlers bevægelse at sætte det dansk-nordiske. Det danske alene foragtede tyskerne, det nordiske derimod sværmede de for, fyldte af urgermansk kraft, som de mente at være. En kulturkamp satte ind, vækkende mange af os, der da var unge. Det viste sig, at vi alligevel ikke sov. Vi prøvede efter evne at gøre dagens gerning, da vi blev kaldt ud.

DNU nåede op på 50,000 medlemmer lige efter krigen og havde allerede inden rejst en række vandrerhjem langs grænsen: Kollund, Jyndeved og Rudbøl. De lå langs Skelbækgrænsen, som højskoler og efterskoler lå langs Kongeågrænsen. Efter 45 rykkede man sydpå med arbejdet og indviede et vandrerhjem i Slesvig.

I dag er organisationen i sig selv der vedblivende. Men unge medlemmer kniber det med. Det er stadig os fra 1933, der er der. Ungdomsforbundet svarer forsåvidt ikke til sit navn. De unge benytter nok i stort tal hjemmene, men som udelukkende vandrerhjem, uden at klare sig den baggrund, de er rejst på. Og Peter Marcussen er allerede for år tilbage, mærket af koncentrationslejrene, blevet almindelig lærer igen.

Er det et tidens tegn, at vandrerhjemmene, disse stationer på vejen ud i Europa, trives, men den historiske baggrund for dem udviskes? Det giver et stik i hjertet på os, der var med fra starten, men vi må hellere nøgternt og ærligt erkende situationen, at den er ændret i de otte år, der er gået siden Hitlers fald. Mange af de bedste unge vil i dag sige: hellere end at værne en grænse, skulle vi springe over den for at samles i et større og fredeligere fællesskab, i Europas eller verdens forenede stater.

Og nu det tyske syn. Der var lejlighed til at møde det gennem deltagelse i et ejendommeligt stævne her i Høng sidst i sommerferien.

Foreningen *Norden* har længe haft et nævn af historikere og historielærere, der har gennemgået nordens historie og de historiske lærebøger for at komme de forskellige traditionelle misforståelser til livs, af typen Kristian I = Kong Pangeløs, Kristian II = Kristian Tyrant osv., ligesom man gennemdrøfter de vanskelige punkter i den fælles fortid: unionerne og krigen. Man har nået at gøre et særdeles fortjenstfuldt arbejde. Den, der i gymnasiet har gennemgået for eksempel *Ilse*s nordenshistorie, vil minde, at den er kemisk fri for gængse hadske bemærkninger.

Parallelt med dette nordiske arbejde har man nu begyndt at rense luften mellem dansk og tysk. Professor i Sønderjyllands historie *Troels Fink*, Aarhus, og hans broder, forstander *Ernst Fink*, Høng husmandsskole, er de drivende i dette arbejde. Professoren navnlig i forbindelse med faghistorikerne og den højere skoles lærere, højskoleforstanderen overfor det friere skolearbejdes folk. Som opvoksede i *Abenrå* er begge brødre selv fortrolige med grænselandets problemer og sprog.

De har nu sat sig for at tale det dansk-tyske problem ærligt og frit igennem med ligesindede tyskere — for at komme videre, for at vinde frem til gensidig respekt, så man ikke bliver hængende i de ufrugtbare irritationsting. Det er opfattelsen, at det dansk-tyske forhold i overvejende grad låner sin stemningstone af forholdene i Slesvig, hvor det danske og tyske umiddelbart tørner sammen i en politisk og kulturel kamp. „Vejen Bonn—København går over Slesvig, ikke over Grossenbrode—Gedser!“ som tyskernes førstemand sagde.

I fjor gennemgik man i *Ratzeburg* i Lauenburg det brede grundlag for den nationale rejssning for 125 år siden. Det var de romantiske tænkere og folkeopdragere, man behandlede, folk som den dansk-tyske *Steffens*, tyskernes *Fichte* og *Herder* og danskernes *Grundtvig*. Trods det beslægtede udgangspunkt, romantikernes syn på menneske og folk, viste der sig karakteristiske forskelle i synspunkterne. Den tyske fædrelandsfølelse er i tidens løb gledet over i en dyrkelse af statsmagten, den, der kulminerede med nazismen. Følgen er en tilbøjelighed dels til at tilsidesætte den enkeltes rettigheder, dels til — når det iøvrigt stemmer med interesserne — at overbetone al ret, der grundes på statslige traktater. Eksempelvis retfærdiggøres krigen i 1864 for tyskerne af det danske brud på de såkaldte Londonaftaler af 1852. Modsat er vi fra dansk side vant til at betragte begivenhederne i 64 og den tyske politik i Nordslesvig derefter som voldshandlinger overfor anderledes tænkende. Det hænger sammen med, at vor fædrelandsfølelse, det lille lands, kommer til at interessere sig mest for den enkeltes ret til selv at bestemme sit nationale tilhørsforhold og til frit at dyrke sin nationale kultur. Det er dette syn, der kommer til at præge genrejssningsarbejdet efter 1864. Det folkelige kommer altså efterhånden til at sættes overfor det statslige, selvom udgangspunktet i sin tid var det samme.

I år ville man her i *Høng* på baggrund af drøftelsen i 1952 gå grænselandets historie igennem, idet man delte den op i afsnit, der behandlede af en indleder fra hver side. Til stede var vel en snes stykker, hvoraf tyskerne var i overtal. De var ikke alene fra Slesvig og Holsten, men også fra Lübeck og Lauenburg. Det blev en rundbordsforhandling, hvor der taltes lige ud af posen, men i en fordragelighedens ånd.

Hvad der kom ud af det? Naturligvis ikke enighed. Det var heller ikke at vente. Man kunne nok komme til enighed om, at det og det var sket, af de og de grunde. Det kan man tage nøgtérnt på. Men selve vurderingen af det, der skete, var og måtte være per-

sønligt farvet. Det var disse egne vurderinger, der var meget fængslende, prægede som de var af den talendes særlige forudsætninger: meget forskellige, men sikkert ikke på tilfældig måde forskellige.

Lad i det følgende nogle af typerne tegne sig gennem deres egen historie eller nogle af deres bemærkninger. De enkelte ytringer behøver ikke megen kommentar. Det er det samlede mosaikbillede, der interesserer.

Der var nu oberregierungsrat *Petersen*, øverste leder af skolevæsenet i staten Slesvig-Holsten, født i Syd-Tønder amt, i en egn med sønderjydsk hjemmesprog. Han var formodentlig med i egenskab af Kielerregeringens observatør. Som forsigtig mand sagde han ingenting, men desmere lyttede han og skrev op. Efter sigende var han forbavset over, at man trods modsatte synspunkter alligevel kunne drøfte sagerne så fordomsfrit.

Også et par andre var fra Sydslesvig, for eksempel *Dellef Hansen*, manden bag *Grenz-friedenbund*, den mest idealistisk indstillede af de tyske kulturorganisationer mod danskheden, selv kender af dansk kultur og i stand til at tale sønderjydsk. Han er en af de få ledende, der har udtalt sin betænkelighed ved *Program Nord*, det vil sige planerne om ved amerikansk pengehjælp at bosætte 25,000 flygtningefamilier i de folketomme egne lige op mod den danske grænse, så de kan virke som en kulturbom mod danskheden.

Oberregierungsrat ausser dienst *Axel Henningsen*, Petersens forgænger, var måske den interessanteste af tyskerne, ikke mindst, da han skildrede, hvorfor han var blevet tysk. Han er født i Haderslev i en håndværkerfamilie. Faderen — af sydslesvigsk afstamning — rejste i otte år på professionen som malersvend i Tyskland. Nationalt var han nærmest uden farve, indtil tyskernes voldspolitik omkring århundredskiftet fik ham til som indsigelse at tone dansk flag, men vel at mærke uden at kende noget til Danmark. Det var en negativ, en protest-danskhed. Moderens familie var fra Koldingegnen. Men hendes forbindelse med dansk kultur indskrænkede sig nærmest til Ingemanns romaner og Carit Etlars Gøngehøvdingen, altså til, hvad hun havde mødt, før hun flyttede syd for Kongeåen. Men det, hun selv havde fået, gav hun trofast videre til sin søn. Han brød imidlertid med sin families håndværkertraditioner og blev uddannet på Haderslev tyske seminarium. Gennem udmærkede vejledere mødte han der den rige, tyske kultur: Goethe slog Carit Etlar ud, og den unge lærer blev ene af hele sin familie tysksindet. *Das grosse Vaterland* drog ham som i sin tid hans fader, og det lille Danmark kendte han ikke endnu. Ungdomsindtrykkene blev for altid bestemmende, han blev tysk-slesviger. „Jeg kender og forstår, også med følelsen, altså indefra, dansk kultur. Jeg kender og forstår, også med følelsen, altså indefra, tysk kultur — men den alene elsker jeg!“ Han var ikke den dårligste leder af tysk skolevæsen i grænselandet efter sidste krig. En mand med et dansk lune og et dansk glimt i øjet.

Og så disse tyskeres syn på den sidste snes års begivenheder i forholdet mellem dansk og tysk, altså den tid, der i det foregående er givet en glimtvis skildring af, set med danske øjne.

Om Hitlertiden sagde de, at mange virkelig var gået ind i nazismen af idealisme. „Der var ideelle kræfter med i starten, men de gik under i magtbegæret. Og da var det for sent at trække sig tilbage. Bordet fangede“. „Nazificering-afnazificering var og er et frygteligt spørgsmål for den enkelte, et spørgsmål om menneskelig nød og tvang, materielt og åndeligt“.

Krigstiden — „Vi vidste ikke meget om tyskernes opførsel i og overfor andre lande. Nu ved vi, at der er meget at skamme sig over“. „Der må glemmes og tilgives“. I denne forbindelse understregedes stærkt, at der fra begge sider var noget at glemme og noget at tilgive. Fra tysk side tænkte man navnlig på danskernes optræden ved kapitulationen og sidenhen: modstandsbevægelsens arrestationer og interneringerne i Fårhuslejren og senere fremstødet i Sydslesvig. „Vi, tyskerne, må glemme! I, danskerne, begynde at skamme jer!“ sagde de, „ellers er der ingen begyndelse på noget nyt.“

Og om denne begyndelse sagde de: husk på, det var et *fuldstændigt* tysk sammenbrud i 1945, folkeligt, religiøst og politisk, men „en ny tyskhed skal opbygges, før kan vi ikke få respekt for andres nationalfølelse“. „Flygtningene har, blandt det meget, deres indtrængen i så stort et mål har bevirket, også betydet det, at de har rusket op i os. Vi ser dem også som et menneskeligt problem, der rækker udover grænserne til det europæiske samarbejde. I ser dem væsentligt som et national-fjendtligt problem. Derfor kan I ikke forstå Program Nord.“

Til gengæld kunne de ikke forstå det danske arbejde i Sydslesvig. De forargedes over, at der var modstandsfolk med i det, „nicht einwandfreie“ personer. I overensstemmelse med deres grundindstilling fra Ratzburgmødet forstod de overhovedet ikke den folkelig-historiske baggrund for danskheden. De vejrede altid politiske bagtanker i det kulturelle arbejde og i den humanitære hjælp i hungerårene. „Danskerne er falske,“ hed det hos en af dem. Man havde en mistanke om, at hos ham havde denne dom forbindelse med mandens tilsyneladende komplette mangel på humor og deraf svigtende evne til at forstå dansk ironi. Det kom meget pudsigt frem et par gange under et dansk indlæg, hvor den danske indleder med gravalvorligt minespil, men et vist blink i øjet hævdede noget — på tysk. Alle tilstedeværende danske plus Henningsen smilede, fuldt klare over, at manden mente det stik modsatte af, hvad han sagde. Resten af forsamlingen var ganske desorienteret. — Danskhedens vækst, ja, de kunne til nød fatte, at man bekendte sig til danskheden for at opnå materielle fordele: „Ach, was . . .“ men bønderne? Dem kunne de ikke forstå. De led jo ingen materiel nød. Hvor bønder gik over, stod man jævnt hen uforstående. Kun de færreste forstod, at det var et mistillidsvotum til tysk kultur. Men disse få forstod også, at det derfor nu gjaldt om at bygge en tysk kultur op i grænselandet, en, der kunne kappes med den danske.

Om dette tyske genrejsningsarbejde blev der talt en del. Englænderne havde meget hurtigt i 45 begyndt en opdragelse af tyskerne, ikke just rettet mod danskerne, men målet var at skabe gode demokrater. *Reeducation* — og også den skulle være sofort. Hele det ydre apparat fik tyskerne af englænderne, men trak meget overbærende på skuldrene af det i en erkendelse af, at den tilhørende indre udvikling kan man ikke få forærende af andre. Men hvad havde tyskerne da selv at bygge på af deres eget?

Det fremgik ganske klart, at de her stod overordentligt famlende. De manglede hele den historiske baggrund, ja, selve den historiske sans. Dette gjaldt ikke folk som Detlef Hansen og Axel Henningsen selv. Som aktive i en grænselands-kulturkamp vidste de noget om det historiskes umådelige betydning til styrkelse af fædrelandsfølelsen i egne, hvor den ene nation stadig kappes med og sammenlignes med den anden. Men disse to sydslesvigere stod ganske ene blandt de tilstedeværende tyskere med deres opfattelse og erfaring. De måtte blankt erkende, at tysk ungdom og tyskerne i det hele taget i dag ingen historisk bevidsthed ejer.

Det er ikke tilfældigt, at man selv i tyske skoler, beliggende lige ved Danevirke ikke fortæller noget om, hvad den gamle vold har oplevet. Historieundervisningen er slet ikke rigtigt kommet i gang endnu — otte år efter krigsslutningen. Uhyre karakteristisk hed det: „Hverken regeringen eller lærerne ved, fra hvilket synspunkt historien skal behandles!“ Hvor vi øjeblikkelig ville sige: fra den nøgterne sandheds synspunkt naturligvis, såvidt den overhovedet kan findes, der var de kun vant til at få meningene dikteret: kejsertidens, Weimarrepublikkens, Hitlertidens. Og nu ventede de tålmodigt på at høre, hvad Bonn mente, at de skulle mene.

De fleste af tyskerne ytrede sig i omtrent de samme toner om historien. Den angik dem overhovedet ikke. „Historien må ikke binde os. Indenfor den vesteuropæiske kulturkreds er kulturens udslag jo i det væsentlige ens. De kulturelle strømninger er gået ud over det nationale. Vi er ved at vokse ind i en europæisk nation. Derfor er de danske skoler i Sydslesvig kun *tageserscheinungen*. Måske formes det nye europæiske menneske fra Østeuropa.“ Den, der sagde dette, var præst.

Den eneste østpreussiske flygtning, der var med, betoned, at det slesvigske spørgsmål for hende var opkonstrueret. Slesvigs historie havde hun naturligt nok ingen kendskab til. En mindelse af nazismens raceteorier klang vel igennem, når hun som preusser følte sig mere i slægt med danskere end med sydtyskere.

„Det slesvigske spørgsmål siger mig intet, historien siger mig intet. Det er jo kun en sekt, der interesserer sig for den. Men lad os høre om de sociale spørgsmål: om boliger, arbejde og føde.“ Selv arbejdede vedkommende på en nøglepost i undervisningsministeriet i Kiel, idet undervisningen af voksne var hans særlige sagområde.

En medarbejder ved højskolen i Kiel sagde omtrent det samme: „Den grå hverdags nærliggende problemer må løses først og fremmest.“

Kun et par stykker så lidt anderledes på det. Den ene søgte selv tilbage til antikkens filosoffer og søgte deres spor ned gennem tiderne. Den anden havde på en ungdomskongres været ude for, at der vel var afsat diskussioner om „ungdommen og —“ et eller andet: film, radio, litteratur eller, hvad det kunne være. Men det var endt med, at alle grupperne var kommet til at tale om kristendommen. Vel at mærke en kristendom udenom den officielle kirke, men ialtfald søgte disse unge noget udover hverdagen.

Man søgte altså en ny tysk kultur, noget udover hverdagen, men var klar over, at et andet lands form for demokrati kunne man ikke overtage, og ens egen fortid sagde ikke en noget. Man famlede sig frem mod noget endnu ukendt. Denne situation anskuede en sidste deltager, professor *Vischer* på sin psykologiske måde. Til daglig var han medarbejder ved en aftenhøjskole i Lübeck og havde været i Danmark flere gange. „Verden er præget af had og angst og mistro,“ sagde han, og måske er en tysker mere følsom til at registrere dette end mange andre. „Hader I os?“ spurgte han en dag. „Overfor hadet, angsten og mistroen hjælper historien ikke. Den er uvirkelig. Heller ikke hjælper en bedring af de sociale forhold. Det er jo noget materielt, og det er de sjælelige kræfter, der gælder, men de må ikke bindes af at glemme fortiden. Som psykolog vil jeg sige, at i virkeligheden kan fortiden ikke glemmes, den kan kun trænges tilbage i bevidstheden. Men det er en farlig proces, sådan en fortrængning. Den kan føre til vrangforestillinger og sjælelig splittethed. De skabende kræfter skal frigøres, først så kan det europæiske menneske fremstå.“

Ja, det var dette europæiske menneske, de alle drømte om at nå til. Det var, som om disse tyskere endelig havde fået nok af at hævde sig selv alene med militærmagt. Vest-europas oprustning skal ihvertfald ske *ohne uns*, lød det. Selv var de kasernegårds-opdragede, som en af dem sagde. Det skulle deres unge ialtfald ikke være. Nu skulle der skabes et forenet, et fredeligt Europa.

Sådan så altså dette udsnit af tyske ungdomsopdragere på det. I deres manglende føling med historien og i deres drømme om det europæiske fællesskab havde de noget af den samme indstilling, som kan findes hos adskillige af de bedste danske unge: Der skal glemmes og tilgives, for vi skal videre frem.

Hvad skal der så fra dansk side siges til disse synspunkter om at huske og glemme og tilgive. Rent bortset fra en række detaljer, der blev fremført mod den tyske fremstilling af begivenheder og tilstande, blev det med styrke hævdet, at det er ganske virkelighedsfjernt uden videre at slå en streg over fortiden og så vente sig et stort fællesskab i fremtiden. Selvom der er noget, der skal glemmes, er der også noget, der skal huskes. Vi skal *huske* medfølelsen med dem, der rantes af ulykker og sorger under krigen, og taknemmeligheden overfor dem, der, danske eller ikke danske, kæmpede for vores frihed. Vi skal også huske, at friheden i sidste omgang er fælles. Mister eet folk-den, er de andre også i fare. Der er her et europæisk fællesskab at erindre sig, men det kan passende stå sin virkelighedsnære prøve i Sydslesvig. Hvad vi skal *glemme*, er hadet og angsten og mistroen, men ikke — som de fleste tyskere ved simpelthen at slå en streg hen over det, der er sket — ved at lukke til for den fortid, der har fremkaldt disse følelser.

Der er her en principiel forskel mellem dansk og tysk. Da Danmark havde lidt sine store nederlag og i 1814 havde tabt Norge, i 1864 hertugdømmerne, lukkede vi ikke til overfor fortiden, men søgte i genrejningsarbejdet tværtimod begge gange tilbage i historien. I fortalen til *Ingemanns Valdemar den store og hans mænd* maner digteren, som man husker, den afdøde slægt, historien, op af graven, både som advarsel overfor fald og brøde, og som ansporing „til dansk og stor og til herlig id — til Danmarks frelse i nødens tid.“ Disse linier er skrevet kort efter det første, store nederlag og var mottoet for genrejsningen efter det andet. Vi søgte også vore *fejl* i fortiden — til styrkelse i fremtiden.

Tyskerne derimod vil løbe fra deres fejl. En storstats æresfølelse synes at gås for nær ved at blive stillet overfor fejlene. Men vort standpunkt giver utvivlsomt den fasteste grund at stå på, fordi vi ikke svigter de gjorte erfaringer. Det er simpelthen umuligt.

Vore oplevelser med Tyskland, altså historien, vil altid præge vor opfattelse af vort naboland, og derfor kan vi trods al tysk tale om europæisk fællesskab stadig gribes af en frygt for, at et forenet Europa kan blive et tysk-domineret Europa.

Hvordan det gik til den 9. april, 29. august og 5. maj skal man ikke løbe fra for at søge noget luftigt noget. Fortiden skal tales igennem — uden had, og der er jo et og andet fra vor side at sige om tyskernes forhold til os og deres syn derpå. Vore unge skal vide, og tyskerne skal vide, på godt og ondt, hvad det er, vi sammen skal glemme. Og på dette, ærlige, grundlag skal vi prøve på at møde hinanden, prøve på udover modsætningerne at finde medmennesker og bygge tilliden op. Først da kommer vi videre.

J. H. MONRAD.

Hilsen fra fru Munk

KÆRE GAMLE ELEVER og alle, der er knyttede til gymnasiet.

Det er mig en glæde, at jeg også i år kan få en hilsen med i årsskriftet. Jeg vil gerne knytte nogle tanker dertil, som jeg har syslet med i den anledning. Det er ikke noget nyt og sikkert også velkendt for mange, men tag imod det med velvilje.

Vi ved jo alle, at mennesket består af sjæl og legeme. Helt fra den klassiske oldtid blev der givet udtryk derfor i mottoet: „En sund sjæl i et sundt legeme“, hvilket til stadighed er målet for opdragere og dem, der har med det fysiske liv at gøre, som f. eks. læger og sygeplejersker.

Når et lille barn fødes til livet, er det vel mest det legemlige, der lægger beslag på omgivelsernes pleje og omsorg, men at det sjælelige moment er til stede, mærker moderen snart, ikke mindst i det taknemlige blik, hun får, når hun bøjer sig ned over sit lille, diende barn. Og som barnet vokser til, vokser også de sjælelige livsytringer. Øjnene følger moderen, måske utålmodigt, mens hun laver den lilles mad til, og sådan på mange måder.

Men en anden ting kommer også til og gør sig gældende, og den kommer ovenfra, blot der lukkes op for den. Det er mødet mellem støv og ånd, som vi oplever det, når de små børn bliver bragt til dåben. Det liv, som bliver indviet der, skulle også gerne have sin næring gennem opvæksten. Vi synger jo med Ingemann:

„Lad den kærne underfuld
vokse i vort indre,
når der skinner sol på muld,
og når stjerner tidre,
lad det frø opvokse smukt
med din børnevrimmel
til at bære evig frugt
i din høje himmel.“

Det er da først og fremmest far og mor, der må tænke på det, men for de hjem, hvor der ingen sans er for det, eller når vi forældre ikke altid får udført vor opgave, er det dog en trøst, at i skolen og i kirken kan der blive rådet bod på det, og vi må være meget taknemmelige for det arbejde, der gøres der. At skole og hjem må støtte hinanden er selvfølgelig idealet. At forældrene i det store og hele, trods alt, ikke vil unddrage børnene det liv, der kommer ovenfra, vidner en ting om, den, at det kun er forholdsvis få, der ikke bliver døbt, og kun få, der unddrages religionsundervisningen i skolen. Så må vi håbe på, at det også vil bære sin frugt.

Nu om få dage går vi ind i vinterhalvåret, og vi nærmer os adventstiden og efter den

den kære jul, og de voksne vil gøre alt, hvad de formår for at berede børnene en skøn julefest.

Når vi ældre tænker tilbage på vor egen barndom, lyser juleminderne op med en forunderlig glans, så når vi takkede far og mor for den dejlige juleaften, var det tit med et lille suk over, at der nu var et helt år, til det blev juleaften igen. Sådan føles det ikke mere for os, som er nået op i årene. Det er snarest med frygt for, at man ikke kan få julefornemmelsen frem, at man nærmer sig julen; der er så mange borte af dem, man før oplevede julen sammen med, derfor er vi også taknemmelige for adventstiden, der kan berede julebudskabet plads i vore hjerter. Når der er så stor tilstrømning af børn og voksne til juleaftensgudstjenesterne, må vi glædes derover, da det sikkert betyder, at forældrene gerne vil have, at børnene skal mærke ånden ovenfra, så den også kan komme dem til gode, som det skildres i julesalmerne og juleevangeliet.

Det er en stor ting, som vi må prise, at Jesu komme til jorden er sket på så forunderlig en måde, så det kan gribes af børnene. De behøver ikke at være ret store, før de kan være med deri, og lykkelige er de hjem, „hvor ånd har mæle og sang har væld, hvor øjne tindrer hver julekvæld“. Det lille Jesusbarn blev nok født i stalden i fattigdom, men han manglede ikke en kærlig far og mor. Tænk vi så videre frem til hjemmet i Nazaret, hvor Jesus voksede op, så kan salmen „I Nazaret i trange kår“ give os et dejligt billede deraf. At der var næring for åndslivet, har vi lov at tro, da Maria var den kvinde, som hørte Guds ord og bevarede det, da Jesu fødsel blev hende betroet, og Josef fik også bud fra oven, da barnets liv var i fare. Vi kan da også gå ud fra, at det er rigtigt, når Grundtvig synger:

„I Nazaret i trange kår,
med højheden fortrolig,
dér voksede op til manddomsår
Vorherre blid og rolig
som den, der ved i hytten godt
høs fader på det høje slot,
han har sin visse hellig.

Det voldte alt Gud faders ånd,
som over issen svæved,
han gerne gik i ledebånd,
som ham til himlen hæved“ ...

Til slut må jeg også nævne et par vers, der angår os, når vi gerne vil lytte til Guds ord:

„Så er vi alle kongebørn,
skønt fattige og ringe,
og højere end nogen ørn
sig håbet kan opsvinge,
når Jesus er vort hjerte nær,
som herre mild og broder kær,
som barn med englevinge.

Da, som Gud faders egne små,
i dagetal vi lære
i åndens kraft at stå og gå
og tale til Guds ære,
opelskes til, i manddoms år
som træer i Guds abildgård
velsignet frugt at bære“.

Og dermed glædelig jul allesammen!

INGEBORG MUNK.

Det folkelige ungdomsarbejde

Forfatteren til denne artikel, sognepræst *Kr. Kold Jensen*, Tørring (1928), der selv står midt i det folkelige ungdomsarbejde, meddeler her nogle af sine erfaringer, som med udbytte kan læses af enhver ung og enhver, der har med ungdom at gøre.

DER ER SOM REGEL ikke megen festivitas over arrangementet. Regn og blæst og mørke udenfor, lidt søvning belysning, men en drønende varme indenfor i forsamlingshusets lille sal, hvor de lange borde står dækket med hvidt bordpapir og jernporcellæn. Her sidder 30—40 unge mennesker af begge køn, de fleste mellem 14 og 18 år. Der er blevet sagt velkommen til forsamling og foredragsholder af en ung formand, der er blevet sunget et par sange, og nu står der en pæn mand på en talerstol eller ved en stoleryg og fortæller om Balder, som døde, fordi hans brødre havde bildt sig selv ind, at livet nu var sikret for bestandig ved Friggas bekendte aktion; at der nu ikke mere krævedes kamp af dem for livet, freden, glæden — kamp for Balder. Eller måske er det en anden myte — den om Churchill, eller den om Morten Luther, eller den om Kiddes „Aage og Else“, eller den om Jefta og hans datter. Der fortælles; og undertiden mener taleren, at hans tjeneste øves bedst ved at lade fortællingen stå omtrent alene; andre kan gøre sig store anstrengelser, tit vist alt for store, for med pegepind at pege på, hvad nu den historie eller det billede har at sige os.

Den store kakkelovn i den lille sal arbejder også, og dens indflydelse kan jo af og til forvolde, at en og anden af de unge, der har en dags arbejde i fri luft bag sig, nikker lidt eller falder helt hen. Men det sker jo da også, at taleren får den store opmuntring, for ikke at sige inspiration, at 40 par øjne hænger ved ham, og lige så mange øren og omtrent halvt så mange munde står åbne i optagethed af det, der møder dem igennem denne mands ord. Sker noget af den slags bare et par gange i løbet af en ungdomsforenings mødesæson — og vel at mærke ikke, fordi foredragsholderen benytter sig af, at ungdommen jo har en slemme svaghed for det sentimentale, og heller ikke, fordi han „har en sjælden evne til at gøre et emne spændende og interessant“, men simpelthen fordi han har fået fat i noget at give videre til de unge, noget som kommer dem ved i deres daglige liv — ja, så er det for tidligt at snakke om at afvikle den form for ungdomsarbejde, hvor mange tegn der så ellers kan være på, at det er „ringe dage“.

Lad os for en ordens skyld gøre det „normale“ ungdomsmøde færdigt. Efter foredraget en sang, og så hygger man sig ved kaffedrikningen, der er et af de helt faste punkter i programmet, og er det med rette. Og senere må højskolesangbogen igen i brug, og så har taleren vel lidt at læse op, inden mødet slutter. Så siger formanden tak „med forsamlingsens tilslutning“ (knæene strækkes og bøjes igen), og der sluttes med det, der ofte

er aftenens eneste kristelige indslag: en af de gode aftensalmer, som højskolesangbogen er langt rigere på end salmebogen.

Mens mødedeltagerne udenfor forsamlingshuset er ved at få fat i deres cykler, inden de i mindre grupper glider ud ad de mørke veje, går der en højtidelig, alvorlig og from mand forbi, og han hører med skræk, at der af og til smutter en drøj ed ud fra de unge læber, vel nok oftest fra mandfolkene, og at den skæmt, som udveksles her ved afskeden, er kraftigere og saftigere, end han synes, det sømmer sig for Danmarks ungdom! Men han har godt nok altid tænkt sig, at det, der foregår i ungdomsforeningen, er noget verdsligt tidsfordriv, som ikke højner og renser de unges liv og tankegang; de går derfra lige så rå, som de kom. — Han ser ikke eller husker ikke, at der dog også er en anden mulighed for forklaring på det, han ser og hører, den nemlig, at et ungt menneske, der har haft en god oplevelse, som har rørt ved det dybeste i ham, ofte vil prøve at dække over sin bevægelse ved en voldsom og støjende adfærd.

Nej, slet så lige til er det naturligvis ikke at vurdere den slags. Men har dette såkaldte folkelige ungdomsarbejde nogen værdi ud over det rent underholdende, ud over det, at så laver de unge da ikke noget værre i de aftentimer? Eller har den langt overvejende part af den *akademiske stand* ud over landet ret i sin bedømmelse: at dette ungdomsarbejde ikke er værd at beskæftige sig med. For det må vel være en sådan bedømmelse, der ligger bag den kendsgerning, at det er så yderst få af de „akademisk dannede“, man træffer som ledere eller medarbejdere i sognenes ungdomsforeninger. Eller kan det tænkes, at akademikere i almindelighed ikke kender nogen følelse af forpligtelse overfor den slags arbejde? Eller skulle forklaringen virkelig være den, at akademikerens skolegang og senere uddannelse har dræbt noget i dem, så de simpelthen *må* stå udenfor det folkelige, åndelige liv?

Der er naturligvis så meget andet på en vinters program end netop sådanne foredragsaftener. Der er oplæsningsaftener, enkelte filmsforestillinger, „brogede aftener“, og en gang imellem også dans. Amatørskuespil hører også med i de fleste foreningers arbejdsplan. — Og de samme unge, som følger ungdomsforeningens møder, stiller to andre aftener til gymnastik i den store sal. Som regel er det jo en anden forening, der indbyder til det; men da det med få undtagelser er de samme medlemmer, og da hensigten med begge foreningers arbejde er (eller burde være) præcis det samme, var det da egentlig rimeligst, om man alle steder sluttede de gymnastikforeninger og ungdomsforeninger sammen.

Men i det brogede billede, som det folkelige ungdomsarbejdes program viser, har det jo hidtil været sådan, at foredragene har været regnet for det centrale — og vel også har optaget den største plads. Kan de bevare denne dominerende stilling? Er der i vore dage vægt og kraft nok i foredragene og lydhørhed nok hos de unge til, at denne arbejdsform kan fortsættes og stadig betragtes som den vigtigste?

De gamle ville vel have sagt, at betingelsen for, at et foredragsmøde blev til det, det skulle, var, at der lød sand og ægte folkelig forkyndelse. At der føres folkelig tale, har som bekendt ikke noget at gøre med, om den er letfattelig selv for de ynkværdige, der ikke har kunnet klare mellemskoleprøven, ejheller om den er smurt ind, så den smutter let og gnidningsløst ind — og lige så let ud igen. Mon ikke det kan siges sådan: en tale er sand folkelig, hvis den bringer bud fra folket selv om det, som vort folk har levet sit liv på i tusind år; hvis den øser af de kildevæld, der ligger gemt, men ikke utilgængelige

i folkets egne gamle sagn og syner, i sange og eventyr; i folkets minder om store og små, der har kendt en forpligtelse overfor folket, og som har arbejdet, kæmpet og ofret derfor; i den gode litteratur o. s. v. — øser af disse kilder og bærer det frem for tilhørerne for derved at klare det for dem, hvad livet i fællesskab med det danske folk har at give os — og hvad det kræver og har ret til at kræve af os. Det afgørende er altså ikke, om den mand, vi indbyder som taler, har et skarpt hovede og en kvik tunge, om han har en masse spændende oplevelser og fine tanker og andet af sit eget at diske op med, hvor „interessant“ det så kan være; men om han selv har fået vist vejen til kilderne, og som en god tjener vil og kan hjælpe andre til rette med det samme. Hvis jeg har ret i at sige, at det er „de gamles“ syn på, hvad det folkelige foredrag skal, så er dette vel et gammelt, men ikke et forældet syn på sagen. Sker der noget sådant bare en gang imellem, så er deri berettigelsen givet til at holde fast ved den arbejdsform, der sætter foredraget i højsædet.

Javel, der er også en anden betingelse for, at der kan „ske noget“ ved et sådant foredrag, og det er det med lydhørheden. Det fortælles om Jesus, at han en gang imellem, når han havde talt, føjede til: „Den, som har øren at høre med, han høre!“ Og det antyder jo, at for ret at kunne høre sandhedens og kærlighedens røst, ja, enhver tale, der er ånd og kraft i, skal der noget mere til end nogle gode høreapparater på siderne af hovedet. Og når der i vore dage tales så meget om foredragstræthed, så *kan* det jo skyldes, at der er meget få eller ingen, der kan tale, som der skal tales. Men det kan da også skyldes, at ungdommen — og vi ældre med for resten — ikke har „øren at høre med“; at vi i fortællingerne om Abraham, Isak og Jakob, om Niels Ebbesen, om Leonora Christine, om Adam Homo, om de danske frihedskæmpere i den sidste krig o. s. v. ikke bare høre nogle i bedste fald spændende beretninger, men møder noget, der kommer os ved i vor hverdag, noget der binder os og forpligter os, men som også giver os frimodighed, ja, mod til at leve livet og tage vor tørn.

Er det småt i vore dage hos ungdommen med denne evne til at høre, så må naturligvis hjem og skole kønt dele skylden derfor, for det er jo de to, der skal arbejde på grundlag af denne evne, som jo er medfødt, ved at lade børnene høre noget, der optager og bevæger dem — og derved på samme tid giver dem gode oplevelser og udvikler og skærper deres evne til at høre. Og eksamensskolen bærer vel den største part af ansvaret, fordi den næsten ser bort fra det, der kan høres, og giver det udseende af, at man allerbedst kan læse sig til det, man skal klare sig med og leve af. Det nærmer sig betænkeligt til det, man kalder at give stene for brød.

Men i jo højere grad det er tilfældet, at det er småt med lydhørheden, desto større bliver jo opgaven for ungdomsskolerne og det folkelige ungdomsarbejde: både at rette op på det, som hjem og skole har forsømt — og at række de unge noget, de har brug for som hjælp til at give deres liv indhold og mening. Men at opgaven er stor og vanskelig, er jo ingenlunde grund nok til at opgive den og få tiden til at gå med noget andet.

Dog nytter det naturligvis ikke med de bedste bestræbelser, hvis de unge ikke gider komme, når de indbydes til foredrag og lignende. Mange foreningsformænd har mistet modet ved at sammenligne den lille flok ved møderne med den store tilstrømning til baller, gøglervogne m. m. Men sådanne triste fyre må vi se at få sat humør i igen. Det er nok muligt, at det er „ringe dage“, men lad os så se det i øjnene og indrette os derefter; ikke ved at afskrive den side af arbejdet, vi anser for den bærende, men ved at

gøre den så godt som overhovedet muligt. Lad os så bare lave en masse narrestreger ind imellem; i et godt kammeratligt lag, hvor god tone hersker, er selv løssluppen munterhed et fortræffeligt aktiv. Bare vi tør tro på, at det, vi ikke formår at sætte i værk med selv de fikseste og morsomste arrangementer, det sker dog stadig af og til og vil blive ved at ske, når „det levende ord“ får lov at lyde. — Nå, så slap det alligevel med, det gamle, så ofte mistydede udtryk. Men hvad jeg har skrevet, er vist nok til at klare, hvad jeg kægger i det.

De små forsamlinger tvinger jo nok mange foreninger til at give afkald på de store og dyre foredragsholdere. Det kan være, der slet ingen ulykke sker ved det. Selvfølgelig er det morsomt for en formand — og en kasserer! — at se ud over en tætfyldt sal; men det kan da let ske, at netop foreningens kasse er det sted, hvor mødet afsatte sit tydeligste spor. Og så kan altså selv det slå fejl. Åndens storværk, for nu at bruge et voldsomt udtryk, sker da lige så gerne i den lille kreds som i den store forsamling. — Men nu er der jo, i hvert fald på landet, ikke tilnærmelsesvis så mange unge som for 25 år siden, og mange unge er der lagt så stærkt beslag på i deres faglige uddannelse, at det hindrer dem i at deltage i ungdomsmøder og gymnastik, selv om de i og for sig gerne ville. Ja, der er mange årsager til den ringe tilslutning, man mange steder klager over. Men mangan foredragsholder har med stor glæde mærket — ofte netop i en lille forsamling — at de unge *kunne* lytte og tage fra, så at hans tale blev langt bedre derved.

Det hele kunne måske samles derhen, at det folkelige ungdomsarbejde for at have nogen berettigelse skal være forkyndende. Og at forkynde det vil netop sige, at man ikke kører frem med sit eget mere eller mindre interessante indvortes, men at man bringer et budskab videre, som man selv har hørt. Det gælder kristen forkyndelse, og det gælder den tale om folkelivets og menneskelivets forudsætninger og vilkår, som er ungdomsarbejdets hovedsag.

Her må jeg føje lidt til. Der er adskillige foreningsledere, som ikke synes, at et program for sæsonen er antageligt, hvis ikke der er afsat 2—3 aftener til direkte kristen forkyndelse — eller i hvert fald, hvad man kunne kalde kristeligt oplysende foredrag. — Jeg har aldrig kunnet forstå denne emsighed på det område. Og jeg er temmelig sikker på, at Vorherre, hvis han blev spurgt, lige så gerne godkendte et program, hvis mål var god folkelig og menneskelig forkyndelse alene — og at hans menigheds sag er lige så godt tjent med et sådant. Og opgaven i sig selv er visselig stor nok og alvorlig nok.

Noget andet er, at man som regel ikke bør blande sig i, hvad der skal tales om; vi indbyder en mand, om hvem vi tror, at han har noget at betro os, som der er noget ved — og lad ham så tage, hvad emne han vil, til at sige det igennem. Og er det en kristen mand, der taler om det folkelige eller menneskelige, vil man jo da nok kunne høre igenem hans tale, hvad han tror på. Ligesom jeg ved et besøg i et hjem, hvor der ikke hænger et eneste gudeligt broderi på væggen, og hvor samtalen med mig slet ikke falder på kristelige sager, dog ofte vil få en klar fornemmelse af, om det er den kristne tro, der er grundlaget for dette hjemsliv.

Noget af det gode, danske, kristne hjemslivets ånd og tone må det være ungdomsforeningens store ønske og mål at kunne byde de unge at færdes i. Da vil det bedst kunne lykkes at hjælpe dem lidt til rette i det højst udviklede foretagende, der hedder livet.

KR. KOLD JENSEN.

Ud i den vide verden

Hvad er „underudviklet“ — ?

Tanker ved en udsendelse til Fjernøsten af amtslæge, dr. med. *Jakob Jakobsen*, Vejle (1924)

Redaktionen af „Høng-Samfundet“s årsskrift har bedt mig om et bidrag på basis af de erfaringer, jeg har gjort ved min deltagelse i international kommissionsundersøgelse i Burma fra slutningen af 1952 og et stykke ind i 1953. Dette bidrag bliver ikke slet så langt som af redaktøren ønsket, til min undskyldning må jeg have lov at anføre de ord, som tillægges prælaten *Fénéton*, lærer og opdrager for *Ludvig XIV's* sønnesøn, *hertugen af Bourgogne*: „Jo mere et menneske taler, desto mindre husker folk“.

I EFTERSOMMEREN 1952 blev jeg af det danske socialministerium opfordret til som udsendt ekspert i arbejderbeskyttelse og fabrikhygiejne at påtage mig et hverv som medlem af en særlig „Social services mission“, der bekostedes udsendt til Burma i forening af *De forenede Nationer*, *Det internationale arbejdsbureau*, *Verdenssundhedsstyrelsen* og *UNESCO*. Opgaven var på bred basis at foretage en undersøgelse af de sociale forhold under alle synsvinkler og på grundlag af de derved gjorte erfaringer at udarbejde et forslag til landets sociale opbygning, en socialreform, om man vil, som — efter godkendelse af UN's hovedkvarter — skulle forelægges parlamentet i Den burmesiske Unionsregering som grundlag for en egentlig lovmæssig udvikling og udbygning.

Missionen skulle bestå af 6 medlemmer, 3 repræsenterende UN og een repræsentant for hver af de tre såkaldte specialagenturer under UN, ILO (for at tage det ældste først) eller International Labour Office, WHO eller Worlds Health Organisation og endelig UNESCO, hvis formål forudsættes tilstrækkelig kendt, så jeg ikke behøver at anføre dens fulde (og lange) engelske navn. Det kneb lidt med at få missionen samlet; dens chef og dens lægekyndige medlem — jeg var sådan set ikke i Burma qua læge — startede arbejdet de første dage af oktober, men de havde den fordel, at de begge i forvejen var på stedet, begge udsendt i andre missioner til Siam, Burma's nabo mod vest. Jeg ankom som den tredje i midten af november efter at have opholdt mig i 3 uger i ILO's hovedkvarter i Genève for de nødvendige forudgående diskussioner om arbejdets tilrettelæggning, og et fjerde medlem et par dage senere. Vi fire foretog derefter en del rejser rundt i landet, jeg var den eneste europæer, de to var indere og den tredje canadier, og med os havde vi en særlig stab af folk fra centraladministrationen i Burma, en af Unionens præsident særligt udnævnt kommission, som skulle følge vort arbejde op. Fra nytår fik vi selskab af en anden dansker, højskoleforstander Manniche fra Den internationale højskole i Helsingør, som omsider var blevet udpeget af UNESCO, det sjette medlem af missionen, til daglig embedsmand i UN's hovedkvarter og indfødt New York'er, ankom først umiddelbart før missionen afsluttede sit arbejde i Burma. Vi var således en noget broget forsamling. Men vort samarbejde var upåklageligt og et værdigt udtryk for de fredstanker, hele verden omfattende, som er spiret frem efter den sidst afsluttede verdenskrig II.

Anledningen til udsendelsen af denne mission var en henvendelse fra den burmesiske unionsregering til UN, den første i sin art. Vor opgave var fastlagt allerede i Burmas henvendelse af 27. september 1951:

1) at bidrage til en koordineret plan for udviklingen indenfor de forskellige grene af socialforsorgen i Burma,

2) at angive den administrative opbygning af de departementer og direktorater, som hertil var nødvendige,

3) at angive de metoder, som regeringen måtte betjene sig af for at nå dette mål hurtigst muligt, og

4) at angive den rækkefølge, hvori de forskellige organer mest formålstjenligt kunne opbygges.

Umiddelbart forud for Burma's henvendelse havde De forenede Nationer bestemt sig for oprettelsen af en særlig „Technical Assistance Administration“ på plenarforsamlingen 1951 til gavn for de såkaldt underudviklede lande, og den mission, jeg blev medlem af, blev et af de første praktiske resultater af denne UN-beslutning.

Den jordbund, vi skulle virke på, var dog så at sige ikke helt uforberedt. Burma havde i august 1952 afholdt en indenlandsk konference *Pyidawtha-konferencen*, hvis formål var det samme, nemlig opbygning af en social velfærdsstat (Pyi Daw Tha betyder ordret Den ærværdige Velfærds-stat). I samarbejde med regeringen i Burma ved dens ministre og den særlige administrative kommission skulle vi fem opbygge et forsorgssystem, der skulle dække både *offentligt sundhedsvæsen* (derunder ikke blot det forebyggende, men også syge- og hospitalsforsorg), *arbejderbeskyttelsen* (med industrihygiejne, fabriksinspektion etc.), en særlig *børne- og mødreforsorg* under lignende former, som vi allerede har haft det i nogle år herhjemme, med profylaktiske undersøgelser af moderen såvel under graviditeten som efter nedkomsten og af såvel den nyfødte som af barnet op til skolealderen og endelig *undervisning*, her navnlig tænkt på undervisningen og kulturopdragelsen af voksne i form af højskoler, aftenskoler, tekniske skoler, offentlige biblioteker og musæer, samt endelig det noget vage begreb, der hedder *social-velfærd* i bred almindelighed (det er værd at bemærke, at end ikke 34 nationer, som i 1946 samarbejdede for at finde en definition af dette begreb, nåede frem til nogen eentydig forklaring af, hvad man forstår ved social-velfærd).

Vi rejste meget rundt i landet, jeg kan roligt sige, at vi var regeringens kælebørn, vi fik set mere, end andre missioner har fået lejlighed til i Burma, hvor en vis naturlig restriktion gør sig gældende på grund af indre uroligheder, der ikke helt er bragt til ophør. Alle porte åbnede sig for os, og vi fik et særdeles grundigt kendskab både til landets og til befolkningens struktur.

Jeg tror, at kendskabet til Burma ikke er større herhjemme, end at det kan være berettiget med et par orienterende bemærkninger. Burma er et udstrakt land, større end vi vist sædvanligt forestiller os. Rejsen fra hovedstaden *Rangoon* i syd op til den nordligste større by *Myitkyina* er som fra Danmark til Paris. Skal man udregne afstanden fra landets nordspids ved foden af Himalayabjergene til dets sydspids nede på den malayske halvø, kommer vi helt ned i Nordafrika.

Dette land var tidligere selvstændigt, men i 1886 erobrede englænderne Burma og lagde

Amtslæge, dr. med. Jakob Jakobsen, fotograferet udenfor embedskontoret i Burma sammen med den indiske sociolog, dr. Kathyan Cama.

Landevejsbroer over flodovergangene savnes mange steder, jeep'en kører ud i vandet, så langt det er muligt, og sættes ombord på primitive færger ved hjælp af et par planker, færgelejer er en ukendt ting.

derjylland havde i preusser-tiden fra 1864 til 1920. Dette er ubetvivleligt den inderste årsag til burmesernes stadigt gentagne ønske om uafhængighed, der omsider opfyldtes d. 4. januar 1948 samtidig — med få dages mellemrum — med Indiens. I Burma har man siden arbejdet sig fri af økonomiske vanskeligheder såvidt, at man nu kan tænke på fremtiden. Her har Danmark fået en opgave. Det er ikke os, der har slået på tromme, men det er burmeserne selv, der har fået øjnene op for, hvilke sociale goder vi har i dette land. Mangfoldige burmesere kender af selvsyn Skandinaviens socialvæsen, vore højskoler, vor andelsbevægelse o. s. v., og dette er grunden til, at vi er så absolut respekteret i Burma.

Burma er en union, en føderativ stat. Landet består ikke af een nation, men af syv. Der tales 108 forskellige sprog i landet, siges der (ikke dialekter). Selvom hovedsproget er burmesisk, tales det langt fra af alle i landet, således udgiver en af unionens medlemsstater, Kachin-staten, en ugeavis (dens eneste avis) trykt på dens særlige sprog, jung-paw, et sprog, der er vidt forskellig fra burmesisk og ikke forstås af dem, der kun taler burmesisk. Der bor mange forskellige folkeslag i Burma, nogle steder er en enkelt race eller folkestamme så talstærk, at den udgør en vis, omend ikke særlig stor majoritet, og disse egne danner derfor særlige stater, repræsenteret ved en minister i unionskabinetet. I andre egne af landet udgør alle folkestammer lige små minoriteter, og disse områder administreres derfor direkte under unionens indenrigsminister. Unionens flag fortæller om landet: en rød dug med et blåt hjørnefelt, hvori en stor, hvid stjerne som symbol for unionen, omgivet af fem, mindre hvide stjerner, een for hver af de fem ret selvstændige

det ind under Indien som en provins under det engelske kolonistyre, som regeredes fra Indien. Dette var en misforståelse, for burmeserne er ikke i familie med eller blot på linie med de indiske folkeslag, de er tværtimod vidt forskellige og mere lig kineserne, al den stund de er af kinesisk-tibetansk oprindelse. Burma protesterede stadig imod det engelske kolonistyre, der tilmed gav en præferencestilling ikke blot for englænderne, men også for inderne, og det hjalp for lidt, at man omsider i 1937 bestemte sig for en vis selvstændighed, derved at man oprettede et særligt burmesisk parlament og udnævnte en engelsk guvernør i Burma. Forholdene var vel ikke helt lig, men heller ikke så forfærdeligt forskellige fra den status, det danske Søn-

medlemsstater (Chin-, Kachin-, Shan-, Kayah- og Karen-staten). I alt bor der 18—20 millioner mennesker i Burma, hvoraf vel 60 pct. er egentlige burmesere (af den burmesiske folkestamme). Befolkningen i Burma er buddhister (buddhismen er den eneste arv fra Indien, som de værdsætter, til gengæld er den næsten forsvundet fra Indien). Kun i de nordligste egne er der et ikke ubetydeligt indslag af kristne. Som buddhister har burmeserne — jeg taler her om alle unionens indbyggere — en meget høj moral, og kvindernes stilling er forbilledlig fri. Deres psykiske struktur minder meget om den, vi finder hos danskerne, de er godmodige, som vi er det, de har humor, de kan goutere en god spøg, de er måske lidt mere temperamentsfulde end vi, men hidsigheden går hurtigt af dem, de er først og fremmest tilfredse, de er aldrig mistroiske, og de er aldrig ondsindede. At se burmeserne i omgangen med børn er oplivende; faderen bærer lige så godt som moderen sit barn. De burmesiske børn er et kapitel for sig, de er charmerende ud over al forstand.

Det er kun set med vore øjne, at Burma er et underudviklet land, faktisk er det ufatteligt rigt; der er kul, og der er jern, der er guld og sølv, bly og tin, zink og wolfram, og der er vandrige floder, som er gode transportveje helt op i nordlandet, og som indebærer uanede muligheder for hydroelektriske kraftanlæg. Derfor er der en mulighed for en industrialisering, som er af sådanne dimensioner, at den slet ikke endnu kan overses. I øjeblikket er det store flertal af befolkningen landbrugere, vel en 80—85 pct. Der dyrkes først og fremmest ris. Nu, hvor landbruget igen er kommet nogenlunde på fode efter en krigs voldsomme ødelæggelser — der heller ikke sparede landbefolkningen hverken materielt eller økonomisk, den gik endda meget hårdt ud over Burma — avles ca. 7 millioner tons ris, hvoraf kun de 4 kræves til at brødføde landet, og de 3 kan eksporteres. Landbruget blev nationaliseret i 1948, men nationaliseringen var yderst skånsom mod de egentlige landbrugere og gik kun ud over dem, der uden at være landbrugere ejede jord, som de bortforpagtede for tårnhøje afgifter, der efterlod forpagteren i bundløs gæld. Samtidig oprettedes en statsdrevet landbobank, der ikke blot på kooperativ basis giver lån til landbrugere til køb af ejendom, men også opkøber ris til en vis minimumspris, som sikrer landbrugeren et rimeligt udkomme — og som takket være verdensmarkedsprisen giver staten et provenu i øjeblikket, som er i stand til at dække en væsentlig del af statsudgifterne. — Også tømmer-eksporten (teak) er for staten en væsentlig indkomstkilde.

Alligevel kommer vi jo ikke uden om, at leveforholdene, selvom burmeserne er tilfreds med dem, er af en sådan standard, at vi vil kalde dem fattige. Det gælder hele det område, vi kalder Fjernøsten. Der bor her — vest for Persien og syd for Sibirien indtil og med Japan — ialt 53 pct. af jordens samlede befolkning, men denne godt og vel halvdel af os alle er henvist til at leve på

Missionens lægekyndige medlem, dr. med. Sinclair-Loutit fra Canada og dens medlem for arbejderbeskyttelse, dr. med. Jakob Jakobsen på en markedsplads i Nordburma med to Kachin-kvinder, der bærer typiske tunge solvsmykker.

sultegrænsen, fordi den kun disponerer over 23 pct. af jordens samlede produktionsudbytte. Den gennemsnitlige ugeløn i disse lande er nede på 50 øre — det giver anledning til eftertanke. Hvis vi — hvad vi gør — forøger denne befolkning ved at udrydde de sygdomme, som hærger den i øjeblikket (en trediedel af børnene dør, inden de bliver eet år gamle, halvdelen inden tiårsalderen) og ved at forbedre den hygiejniske standard, kan vi meget nemt nå en befolkningstilvækst, der forvandler et eksportoverskud af fødemidler til et underskud, som forværrer tilstanden i stedet for at forbedre den. Men selvfølgelig kan vi ikke sidde hen med hænderne i skødet og se sygdomme og nød hærgne menneskene. Og derfor er også vi, der er bedre stillet, de første til at yde hjælpen. Om vi i denne mission har kunnet bidrage hertil, ved endnu ingen, men vi håber det. Jeg er dog klar over, at jeg har lært meget på denne rejse, mindst lige så meget som og måske mere, end burmeserne har kunnet lære af mig. Een ting har i særdeleshed slået mig. Vi i vesten er tilbøjelige til at stirre os blinde på kundskabstilvæksten, der kræves snart sagt eksamen til enhver stilling høj som lav i samfundet. Samtidig har vi glemt karakterudviklingen. Burmeseren er imidlertid tilfreds på samme måde, som den danske bonde var tilfreds for 70—80 år siden, tilfreds, selvom han må leve beskedent og nøjsomt og primitivt. Burmeseren arbejder ikke mere end nok til at dække sit legemlige behov — og det lader sig let dække, når blot han har arbejde. En månedsløn, som jeg fandt den i Burmas fabrikker, for en ufaglært arbejder på ca. 100 rupees (142 kr.) — alle er månedslønnede, begrebet ugeløn kendes ikke — er mere end nok til at dække mad, klæder og bolig, alle leveomkostninger kommer næppe over 60—70 rupees om måneden. Denne tilfredshed med tilværelsen forsvinder i en industrialisering, når den medfører omgrupperinger i befolkningen og periodevis arbejdsløshed for en del. Så forsvinder også den høje moral, jeg nu har fundet blandt burmeserne. Vort hjemlige sociale mål her, hvor alle vil højere op og længere frem og råber på stadig flere goder, viser sig måske at være blændværk. Det kan måske allerbedst illustreres af en tale, som Indiens præsident *Rajendra Prasad* holdt i forfjor til indiske studenter:

— *Mens vore hjerner bliver udviklet over alle breddegrader, er vore hjerter forblevet små og snævre. Og dog er det hjertet, der nærer legemet — selv hjernen er afhængig af det. Og en ensidig udvikling af hjernen på hjertets bekostning gør ikke hverken os selv eller andre lykkelige. Det egentlige problem for menneskeheden er at gøre hjertet stort og stærkt.*

Ingen af os er vel i tvivl om, at dette er figurlig tale, men den er møntet på os alle. Og Burma har hidtil været „landet med det lykkelige smil“. Skal vi forandre det og „forbedre“ det, skal det ske på en sådan måde, at smilet ikke dør bort. At der i den sociale utryghed ligger sorg og græmmelse gemt er selvsagt; frihed for frygt er stadig Atlanterhavsdekklarationens fornemste krav. Det er mit håb, at man kan fjerne denne utryghed og frygt ved en langsom ændring af de sociale forhold i Burma henimod det resultat, vi har nået, og uden at behøve at gøre de fejl, vi notorisk har gjort, før vi nåede så vidt.

JAKOB JAKOBSEN.

Hvordan dagen går for en udlandskorrespondent

Inger Bruhn Petersen (1942) er fornylig blevet Bonn-redaktør for flere store provinsblade. Hun fortæller her om sit interessante arbejde.

MIN DAG BEGYNDER klokken fem om morgenen, fordi jeg arbejder for eftermiddagsblade. På det tidspunkt sover mine kolleger fra morgenbladene trygt og fast og i reglen med en langt bedre samvittighed end den, jeg vågner med på det tidspunkt. Det begynder ikke så godt, vel?

Men det er ikke så slemt. Når vækkeuret kimer — jeg har det stående ved hovedgærdet — slår jeg øjenlågene halvt op og svinger benene ud på det kolde gulv for at vågne så meget, at jeg kan finde knappen på radioapparatet og indstille på den vesttyske radios første nyhedsudsendelse. Når speakerens monotone stemme forkynder de sidste nyheder, er jeg nogenlunde vågen.

Bonn-korrespondenten i arbejde.

Han siger som regel kun ting, som jeg har hørt aftenen i forvejen (sidste udsendelse kl. 24), eller som ikke interesserer mig. Men det er en sikkerhedsventil. Hvis forbundskansler *Konrad Adenauer* skulle dø i løbet af natten, eller hvad der nu kan ske, mens vi sover, så kan jeg endnu nå at træde i aktivitet, før redaktionen slutter. Når speakeren er færdig, „kvæler“ jeg ham og vender tilbage til min varme seng og sover til næste nyhedsudsendelse!

I London var det anderledes. Vækkeuret kimedede også dengang kl. 5, men da var det ikke nok at sidde i pyjamas og lytte på sengekanten. Jeg måtte klæde mig på og gå op til bladhandleren for at hente dagens aviser, der lige var kommet fra rotationspressen. Når vi havde kikket dem igennem, plukket eventuelle nyheder ud, hørt radioavis og haft samtaler til Danmark, kunne vi i reglen gå i seng igen og sove til middagstid.

Jeg husker en undtagelse. Det var, dengang en Korsør-pige var blevet myrdet i London. Chiefinspector *Bob Fabian* fra Scotland Yard jagede i dagevis den formodede morder — „den tatoverede mand“, som man kaldte ham — og i den tid fik vi ikke ret meget søvn, og da aldrig om formiddagen, fordi vi måtte være rede til at sende bladene et ekspres-telegram, hvis morderen pludselig skulle blive taget.

På det tidspunkt var jeg assistent hos redaktør *Balslev Jørgensen*, og et døgn, da jagten var på sit højeste, var jeg i hælene på Fabian hele tiden. Næste dags formiddag var jeg „færdig“ og gik i seng med en bøn om, at morderen ville holde sig skjult, til jeg havde sovet ud. Om eftermiddagen stillede jeg som sædvanligt i kontoret i *Carlton House Terrace* og fik at vide, at morderen var blevet taget. Det er den slags forbistrede uheld, der kan ske, og man er grædefærdig, når det sker. Jeg troede, at det var ensbetydende med afsked og hjemsendelse, men så slemt var det ikke, og *Balslev Jørgensen* sagde ikke eet bebrejdnende ord. Nå, senere viste det sig, at „den tatoverede mand“ slet ikke var den rigtige morder (som de aldrig fandt) — men det er en anden historie. Det giver bare et lille indtryk af, hvad en udenlandskorrespondent kan komme ud for.

Tilbage til Vesttyskland — Bonn. De fleste af mine kolleger drømmer om at komme til Berlin, og de er lede og kede af denne „provins-hovedstad“ — Bundesdorf, som vi kalder den. Jeg er ikke, og det har sine gode grunde. Jeg er nybegynder som selvstændig korrespondent og blandt mine danske kolleger den yngste i faget. Jeg synes, at det er svært nok at arbejde her, og kan forestille mig, at det må være endnu vanskeligere i Berlin, hvor afstandene er så store, ikke blot mellem de forskellige „kontaktsteder“, men også mellem de mennesker, man må i forbindelse med for at få fat i nyhederne.

I Bonn betyder afstandene ingenting, hverken dengang jeg færdedes på cykle (den eneste cyklende korrespondent i Bonn) eller nu med folkevognen. Og i Bonn er det forholdsvis let at komme i forbindelse med de forskellige kilder for slet ikke at tale om kollegerne, der er mine bedste kontakter.

Men jeg må hellere fortsætte med beskrivelsen af arbejdsdagen, så kommer jeg efter-

hånden til de forskellige arbejdsmetoder, som i parentes bemærket ivoøvrigt ikke behøver at være de rigtige.

Ved otte-tiden står jeg op og henter tre morgenaviser i kiosken henne om hjørnet. Jeg køber hver dag et regeringsvenligt, et oppositionsvenligt og et neutralt. Det hjælper ikke, at jeg som i London stiller klokken fem og regner med, at de nye aviser bringer de sidste nyheder. For det første kommer de ikke før ved 6-tiden (til kiosken først kl. 7,30), og for det andet er de gået i trykken ved 19-tiden den foregående aften. Hvorfor det er sådan, har jeg aldrig fået en ordentlig forklaring på. Men jeg ved, at i Hamborg, Essen og andre storbyer går bladene i trykken ved midnatstid (i London udkommer de sidste udgaver ved 4-tiden). Bonn har kun eet lokalt blad, som trykkes ved 23-tiden, men det er det eneste, og det er kun for at genere provinsudgaverne fra storbyerne. Endelig plejer det lokale Bonn-blad nyhederne fra Bonn mere end noget andet stof, og da der sjældent er så mange, store lokale nyheder, fyldes siderne med lange indgående beskrivelser af byen i oldtiden, i middelalderen o. s. v.

„Morgenaviserne“ læser jeg ved morgenkaffen, og bagefter indstreger jeg det vigtige (kommentarer, nyheder, artikler m. m.). Jeg må hellere sige med det samme, at i modsætning til de fleste af mine kolleger skal jeg kun telefonere eller fjernskrive, hvis der sker noget vigtigt, og ellers skrive artikler om ting, som pressebureauerne ikke rører ved, men som kan interessere læserne. Når jeg har set eller hørt, at der ikke er noget vigtigt — hvis De anede, hvor svært det ofte er at bedømme, om noget er „vigtigt“! — holder jeg udkik efter tips og idéer.

F. eks. læser jeg en notits om en russisk flygtning, der er kommet til Bonn og efterlyser et par børn, som han engang hjalp til Vesttyskland. Måske finder jeg russeren og får ham til at fortælle. Måske finder jeg ham ikke, og så er det bedst at glemme ham og finde et andet emne. Hvis det pågældende blad selv har bragt en lang artikel om ham, og den er god, kan jeg godt tage historien — men ikke uden at citere bladets navn. Det er en almindelig regel, at man altid skal citere, når det drejer sig om større ting. Men der er ingen, som forbyder en at plukke et par gode enkeltheder ud og putte dem ind i ens egen artikel.

F. eks. læser jeg, at der skal være et flygtninge-møde for schlesiere et eller andet sted i nærheden. Så noterer jeg det i kalenderen og går derhen, når tiden kommer. Det er altid bedst selv at se det, som man skal skrive om. Men når man ikke har ubegrænsede midler til sin rådighed, kan man ikke fare til München eller Hamborg hvert øjeblik og må nøjes med, hvad man kan læse og høre sig til.

Når morgenbladene er læst, går jeg hen til forbundsdagen og ser på opslagstavlerne, hvor eventuelle pressekonferencer og møder er opslået. Som regel drejer det sig om interne tyske problemer, som mine læsere ikke interesserer sig for, men det hænder, at der er bedre ting, såsom en pressekonference med forbundskansleren om den nye regering, en med flygtningeministeren om flygtningeproblemet, en med oppositionsføreren, *Erich Ollenhauer*, der forklarer, hvorfor hans parti tabte valget — blot for at tage et par eksempler fra den sidste tid.

Det er ikke nyheder, som jeg kan bruge omgående, fordi pressebureauerne har sendt dem ud, længe før jeg kan få forbindelse med Danmark — og fordi konferencerne hyp-pigst falder, efter at redaktionerne har sluttet dagens arbejde. Men jeg bruger dem til at få et indtryk af de pågældende herrer, og somme tider kan jeg også „fiske“ nogle sætninger eller bemærkninger til senere brug. Den udenlandske presseforening i Bonn har et par gange om måneden en „presse-lunch“ med en eller anden kendt personlighed. De er dyre (14 kr. pr. gang), men nyttige, fordi man der kommer de store „kanoner“ på nært hold og af og til har mulighed for selv at tale med dem.

Nå, men hvis der ikke er presse-lunch eller pressekonferencer, går jeg op på mit kontor i „Pressehaus V“ og læser nogle flere aviser eller sætter mig til at udarbejde noget indsamlet materiale. Telefonen står lige for næsen af mig, og hvis jeg ikke kan klare en opgave uden fremmed hjælp, ringer jeg de mennesker op, jeg har brug for, i håb om, at de kan hjælpe mig videre.

Ministrene er „hellige“, og man skal næsten være dus med dem for at få dem i tale. Normalt får man fat i deres pressereferenter, og det, de siger, skulle være så godt, som

om deres chefer selv havde sagt det. Kender man de pågældende godt, kan man også få nogle uofficielle oplysninger, som man ikke må bruge uden særlig tilladelse. Gør man det alligevel, får man aldrig en nyhed mere — hvis det bliver opdaget.

Hvordan lærer man disse mennesker at kende?

Hovedsagelig gennem introduktioner og cocktail-parties eller gennem tyskernes „Presseamt“, hvor der sidder en såkaldt „Skandinavien - Referent“. For at få introduktioner eller indbydelser må man a) stå sig godt med de kolleger, der har de rigtige forbindelser, og b) regelmæssigt vise sig de pågældende steder, hvor indbydelserne kommer fra, eller c) dokumentere, at man er en alvorligt arbejdende korrespondent. Jeg er ikke begejstret for cocktail-parties, men de er ikke nogen dårlig opfindelse for journalister. Man træffer ofte en eller anden, som man senere kan ringe op og sige: „Mit navn er sådan og sådan. Jeg ved ikke, om De kan huske mig fra herr X's cocktail-party forleden“. Kan vedkommende ikke huske mig, lader han i det mindste, som om han gør det, og i reglen får jeg, hvad jeg har brug for!

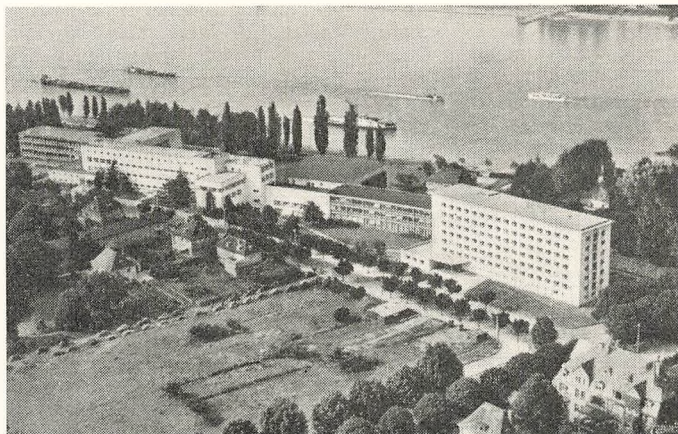
En meget praktisk indretning, som man kun finder i den vesttyske hovedstad, er pressehusene, hvor de fleste tyske og udenlandske korrespondenter har lejet kontor. De fleste er flere om eet på grund af pladmangel. Det er en behagelighed, som jeg også nyder godt af. Jeg deler kontor med en rumæner og en franskmænd, som i tidens løb har givet mig mange gode tips.

De velhavende korrespondenter betaler en lille formue for at få den tyske efterretningstjeneste (*Deutsche Presse-Agentur*), som jeg ikke har — og heller ikke har brug for, da jeg ikke skal telefonere hjem hver dag. Men abonnerer man på „D.P.A.“, er man selvfølgelig altid sikret imod at gå glip af en nyhed.

Den vesttyske rigsdag, forbundsdagen, ligger få skridt fra pressehusene. Den har sit eget informations-bureau, der udleverer en mængde tryksager, og et stort „snapsting“, hvor man kan træffe kolleger dagen igennem. Man behøver ingen særlig indbydelse for at kunne sætte sig ved et „journalist-bord“, hvorimod forbundsdagsmedlemmerne har frabedt sig at blive forstyrret, mens de spiser. Maden er iøvrigt dårlig og dyr, fordi ejeren ikke regner med konkurrence, og fordi såvel journalisterne som forbundsdagsmedlemmerne er for skikkelige til at gøre vrøvl.

„Snapstinget“ er en af mine bedste nyhedskilder. Der mødes korrespondenter fra hele verden, og hvis de ikke er konkurrenter, er de heller ikke bange for at give deres ideer og nyheder videre. Englænderne og amerikanerne er temmelig reserverede, og man skal kende dem godt for via dem at komme i kontakt med de engelske og amerikanske myndigheder — hvis man ikke ved selskaber eller på anden måde har skaffet sig sine egne forbindelser.

Ambassaderne er også en fortræffelig institution for journalister, og jeg har kun godt at sige om vor egen. Ambassadens presseattaché, *Helge Knudsen*, har selv været kor-

Rhinen og den vesttyske forbunds dag, der engang var Bonns pædagogiske læreanstalt. I forgrunden i det venstre hjørne ses et langt mørkt hus. Det er et af de tre pressehuse.

respondent i mange år og ved, hvor skoen trykker, hvis man fortæller ham, at den trykker! Desuden har ambassaden en politisk attaché, en handelsattaché og en landbrugsattaché, allesammen fortræffelige mennesker, der gerne vil hjælpe.

Så er der „journalist-stambordene“, hvor små grupper korrespondenter mødes engang om ugen, somme tider alene og somme tider sammen med en eller anden gæst. Det er en slags private presse-lunchs, som kan være meget værdifulde.

Det politiske arbejde er efter min mening det sværeste. Det kræver en masse forarbejde, og når man sidder ved skrivemaskinen med notater og udklip, kan det tage timer, ja dage, før man — især hvis man er uerfaren og ny i faget som jeg — når frem til et resultat. Jeg kan ikke forklare, hvordan jeg når det, men kun sige, at det ofte ikke er tilfredsstillende. Kolleger har sagt til mig, at det tager år, før man er i stand til at danne sig sin egen mening om de store politiske problemer, og at man helst aldrig bør være rigtig tilfreds. — Det er min store trøst!

Når jeg er færdig med en artikel, som jeg udmærket kan være flere dage om, hviler jeg ud nogle timer og holder i hviletiden kun øje med radioens udsendelser. Hvis man arbejder længe uden pause, sker det en skønne dag, at man kører fast og tom, og det kan hverken man selv eller bladene være interesseret i. Det skete for mig under den vesttyske valgkamp. Jeg skrev og skrev og tænkte ikke på andet og havde en elendig samvittighed om aftenen, hvis jeg ikke havde sendt noget af sted. Resultatet var, at jeg efter valget fuldstændig „tabte tråden“. I stedet for at holde et par dage fri, fortsatte jeg, og alt, hvad jeg skrev, havnede i min egen papirkurv. En enkelt gang sendte jeg noget af sted, fordi jeg syntes, at redaktionerne ikke kunne vente længere. Men det var uden lettelse, fordi jeg havde en tydelig fornemmelse af, at det ikke var godt.

En anden vanskelighed, jeg er stødt på under mit arbejde i Bonn, er sproget. Vi er kun tre danske korrespondenter her, og vi ser ikke hinanden så ofte. Der kan gå dage, hvor jeg ikke hører dansk og ikke har tid til at læse dansk. Det er en frygtelig fare. Man kan let komme til at glemme at skrive sit eget sprog, og man oplever — i hvert fald gør jeg det — at skulle sidde i timevis og brygge på den samme sætning, uden at den bliver bedre af det. Der hjælper synonym-ordbøger ikke spor. En forhenværende lærer på handelshøjskolen har givet mig det råd hver dag at læse et lille stykke dansk litteratur højt og derpå skrive en genfortælling om det. Jeg lader det hermed gå videre!

Mine mandlige kolleger hævder, at kvinder har meget lettere ved at skaffe nyheder og informationer end de. Jeg tror oprigtigt talt ikke, at det passer. Stillingen er vist nogenlunde lige. De eneste forskelle, jeg har mærket, er, at mænd lettere kan komme i kontakt med informationskilderne, fordi de f. eks. kan sige: „Kom hjem og få en drink!“ eller: „Vil De ikke spise frokost med mig i morgen?“ For mit vedkommende kan jeg som „møbleret dame“, som man siger her, ikke lave frokoster eller cocktail-parties uden for mine nærmeste venner, der ikke tager det så nøje med serveringen og omgivelserne. På den anden side kan jeg heller ikke invitere en „forbindelse“ til frokost ude, med mindre „forbindelsen“ er en dame. Dels vil han i ni af ti tilfælde undskylde sig, fordi han ikke vil lade en dame betale for sig, og dels — hvis det skulle lykkes — vil han betale, og så har jeg en kedelig fornemmelse af at have påtvunget ham mit selskab.

Så er der spørgsmålet: hvad foretager en korrespondent i Bonn sig i fritiden? Der er mange muligheder. Hvis man ikke vil sidde hjemme, kan man gå i den amerikanske klub, som er billig, og hvor man finder flere forskellige former for adspredelse. Et svømmebassin, der er så fyldt med klør, at øjnene svider, en gymnastiksal med alle mulige redskaber, en keglesal med servering, tennisbaner, to barer, en restaurant med dansemusik om aftenen og klubværelser, hvor man kan læse og spille kort. Eller man kan gå i den franske klub, hvor man som udlænding ikke behøver at være medlem. Der spiser man billigt og godt, men der er ikke særlig hyggeligt.

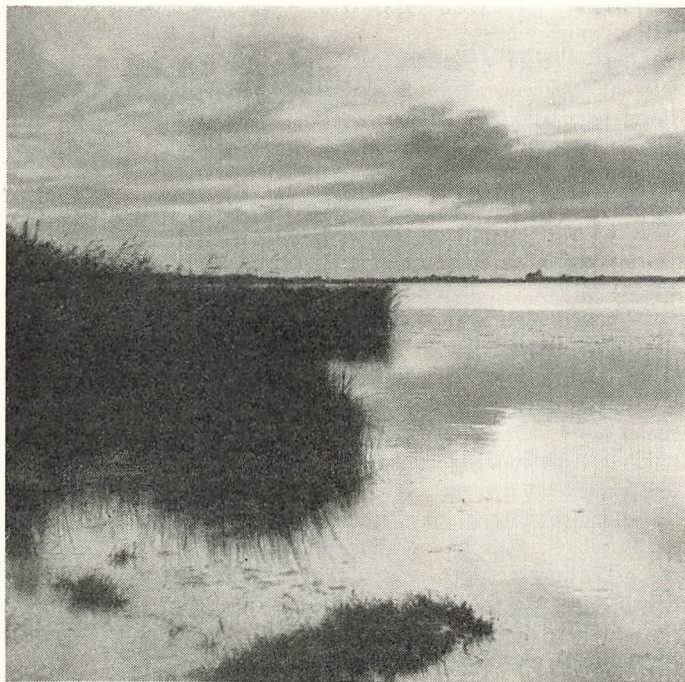
De tyske journalister har deres egen klub, som vi også kunne benytte, hvis vor forening ikke havde sat sig imod det. Det er et årgammelt stridsspørgsmål mellem de to foreninger, og ingen af dem gør noget særligt for, at det skal blive løst. Så er der biografen, som i reglen kun spiller gamle film, et teater med halvdårlige kræfter, et mere interessant „forsøgsteater“, nogle restauranter og natklubber, hvor der hverken er mor-

somt eller hyggeligt, og så er der naturligvis Rhinen og en masse smukke udflugtssteder, som er yndigst om foråret og efteråret, da der ikke er så mange turister.

Der er ikke så lidt selskabelighed i Bonn, men i reglen delt op i pæne grupper, diplomater for sig, korrespondenter for sig, Bonn'ere for sig og politikere for sig. Bortset fra enkelte, hyggelige undtagelser blandes de fire grupper kun een gang om året, nemlig i karnevalstiden, da Rhinlandet står på den anden ende!

Jeg slutter med en ganske kort besvarelse af spørgsmålet om, hvordan man bliver udenlandskorrespondent eller journalist i det hele taget. Hvis lysten er tilstrækkelig brændende til at skrive og til at lære andre lande at kende, kommer det i de fleste tilfælde af sig selv. „Det kan hun sagtens sige, når hendes fader er redaktør!“ mener De måske. Nå ja, det kan jeg måske, og jeg er sikkert sluppet lettere gennem skærsilden end mange andre af den grund. Enhver ved, at det går lettere med forbindelser, hvis man ikke er noget udpræget geni. Men når jeg ser rundt på mine kolleger her i Bonn, har dog de fleste klaret skærene alligevel, ikke fordi de er genier — dem findes der så rå af — men fordi de *ville* klare dem. Det er, når det kommer til stykket, det, der betyder mest.

INGER BRUHN PETERSEN.

Til årgang 1929

SOM EN AF DELTAGERNE i 1928's jubilæum i Høng er jeg blevet anmodet om at skrive en lille opsats til næste års jubilarer. Jeg følger gerne opfordringen, idet jeg tror den vil virke bedst ved en kortfattet beretning om vores eget møde.

Hvor var det forfriskende i løbet af lørdagen at træffe sine gamle kammerater igen, mens vi stævnede mod Vestsjælland fra alle verdenshjørner, at føle hvordan den gamle fortrolige tone indfandt sig, selv mellem dem der ikke havde set hinanden i samtlige 25 år. Mon ikke højdepunktet var det øjeblik i forstander Monrads dagligstue da seks spændte „jyder“ trådte ind og stod overfor ti ikke mindre spændte „øboer“. Der var dem der ikke kunne genkende hinanden; men des mere slående er det at et kvart århundrede kan forsvinde i ordene „Husker du“ — det lille spørgsmål der blev den hyppigst brugte sætning under besøget.

Underligt var det — også på andre måder — at 25 år kunne overspringes så let. Lige så underligt at ikke een af vores lærere og lærerinder fra 1926—28 kunne være til stede. De fleste var da relativt unge dengang. Men at 4 lærere og 3 af vores kammerater var døde, kunne ikke undgå at præge vores samtale, og et besøg på Finderup kirkegård måtte blive en naturlig ting for os.

På gymnasiet følte vi os hjemme. Jubilarer ønsker jo at finde de gamle steder uforandrede, og selv om skolebygningen var undergået ændringer var vores klasselokaler de samme. At forstanderen gerne så os som skolens gæster ved måltiderne var vi meget taknemlige for; det gjorde det hele mere hjemligt. Vi følte — hvad der også var meningen — at vi kunne bruge gymnasiet som samlingssted. Iøvrigt bidrog forstander Monrads foredrag om aftenen den 29. august til at fæstne en tradition for os: Vi mindedes Ejnar Munks og Ejlif Jørgensens litterære aftener, der nok har sat sig spor hos de fleste af os.

At en af kammeraterne i dag sidder som velmeriteret embedsmand i Høng var jo også en fordel. Frølund og frue modtog os særdeles gæstfrit, og da han tilmed fik den glimrende idé at leje en rutebil hvormed vi søndag formiddag i strålende sol kørte rundt i omegnen, måtte alle give udtryk for tilfredshed. Vandringen langs Tissø, udsigten fra bakkedraget til Storebælt, Jyderup og Slagelse, og den smukke tur forbi Konradineslyst — alt dette gav Høng-besøget en afrunding, så at det dårlige vejr efter afskeden med kammeraterne kun fik de 2 dage til at stråle i en særlig glans.

— Kære kammerater af årgang 1929! Disse linier blev mest et tilbageblik; men kan de ikke samtidig være en opfordring til jer?

Århus, oktober 1953.

FOLMER ANDERSEN.

Et år er gået ...

ET ÅR ER GÅET ... og i det følgende kan De læse lidt om hvordan. Kender læserne ikke noget til skolens indre liv, til rytmen i årets gang, er det kun en tør og skematisk opregning af løst og fast. Spring den endelig over. Men har De selv prøvet at leve dette liv med, eller kender De noget tilsvarende andre steder fra, vil der forhåbentlig bag beretnings-sagligheden fornemmes noget af det udefinerlige, der har gennemvarmet oplevelserne, og måske stiger bag i Deres bevidsthed en række minder op fra Deres egen tid her til eventuel sammenligning. Så er der mulighed for at skabe den kontakt mellem Dem og os, som er det skjulte formål med årskrøniken.

ELEVTALETTET efter sommerferien er det samme som i de senere år, ca. 75. De store årgange fra krigsårene er endnu ikke nået op til de aldersklasser, hvor de søger gymnasier,

og slet ikke til kursus. Det varer endnu nogle år. Fordelingen mellem retningerne er i modsætning til i fjor meget jævn, og for første gang siden 30'erne er der lidt flere sproglige end matematikere i begynderklassen. Hver af de nye to klasser er på en snes elever, altså en særdeles passende størrelse — undtagen for de lærere, der i mange år har kunnet regne med et konstant antal overtimer på grund af den dobbelte 1m, vi i en årrække har gennemført, men som nu er bortfaldet takket være fordelingsens forskydning til gunst for de sproglige.

Ved arbejdsbordet.

MEDHJÆLPERNE er i år igen de samme. Også *Johs. Jørgensen* fra realskolen har kunnet beholde sine fransktimer her trods indskrænkningen i det samlede timetal. Vikarer på grund af sygdom har der heldigvis ikke været brug for.

BYGGERI i egentlig forstand har der ikke været. Derimod er der i sommer-

De eksakte videnskabsmænd.

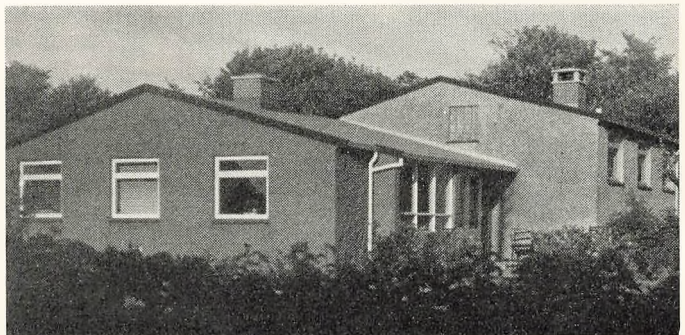
ferien blevet indlagt centralvarme på collegiet — med oliefyr. Da collegiet blev indrettet, var der kun mulighed for at opstille kakkellovne. Dog har det hele tiden været meningen at gå over til centralfyr, så snart olien blev givet fri. Og nu er det så sket. Til næste sommerferie går vi over til oliefyring på hovedbygningen, om alt da går efter beregningerne. Unægtelig er det en nem og renlig måde at varme op på med olie.

Den større tilgang af sproglige har karakteristisk nok også vist sig i tilgang af et større antal piger, som vi gerne ser bo allesammen på selve skolen. Derfor er nu hele nederste gang på hovedbygningen besat med pigerne, og af drenge bor kun nogle få på øverste gang. Resten bor på collegiet og realskolen, hvor den i øjeblikket nedlagte kostafdeling stadig giver husly til mange af vore elever. Kun en del af afgangsklassens drenge bor herefter på værelser i byen.

MYNDIGHEDERNE har endelig fået gennemført en ordning af driftstilskuddet, der må siges at være så tilfredsstillende, som det i øjeblikket

er muligt at få det. Kurserne kan ikke være utilfredse med den. Nu gælder det blot om at få udbetalt de penge, der hjemles af bevillingen. Det er sket delvis, og man regner med, at det sker helt indenfor en overskuelig fremtid. Det har også været knappe år, hvor udgifterne hastigt steg omkap med pristallet, medens tilskuddet flød trægt og sejt.

De nye læsepena og eksamensbestemmelserne for gymnasiet kommer også til at berøre kurserne. Lettere at tage eksamen bliver det næppe, på den måde forstået, at der bliver mindre stof at nå igennem i løbet af de to år, men lærere og elever bliver friere stillet med hensyn til, hvilket stof, man vil gå lettere hen over, og hvilket man ønsker at fordybe sig i. Denne ændring er et afgjort fremskridt, som vi har tilfælles med gymnasiet. Matematikkens bortfald for de sprog-

Esman Eriksens nye hus.

lige vil betyde, at latin, tysk og engelsk hver får en time lagt til. Latin har altid trængt dertil, og de to levende sprog vil herefter gøre det, da bortfaldet af genfortællinger med anekdotisk indhold til fordel for længere referatstile af ræsonnerende art må formodes at stille større krav til eleverne, trods til-ladelsen til at bruge ordbog ved besvarelsen. Matematikerne lettes noget i engelsk, hvorved en time kan overføres til fransk. Dette kan unægteligt være tiltrængt, ikke mindst for de elever, der kommer fra præliminærkursus, og som i regelen ikke har læst fransk før. De havde et hårdt job i dette sprog.

I selve eksamensopgivelserne sker der, hvis det går efter forventningerne, en lille stramning i oldtidskundskab. I de øvrige fag kommer der stort set en lettelse, ikke mindst i retningernes hovedfag, ganske sær-ligt i engelsk og tysk. Meropgivelserne i for-hold til gymnasierne bliver på ca. 25 pct., medens de før kunne være helt op til 100 pct. En gammel urimelighed rettes endelig, en lettelse, der vil kunne mærkes under selve eksamenslæsningen. At lærerne herefter nu må udtage de $\frac{2}{3}$ af eksamenspena mod før intet, må anses for en simpel følge af den langt større valgfrihed, der er givet med hensyn til det stof, man selv ved gennem-gangen vil lægge vægt på.

Hele nyordningen er et udtryk for en langt større tillid til kurserne end før, hvad vi i høj grad skønner på. Hvis kurserne i almindelighed viser sig denne tillid værdige — og det går jeg ud fra som givet, at de gør — burde de om nogle år få vist den fulde tillid at få lov til at udtage hele stoffet selv, således som gymnasierne nu har fået det.

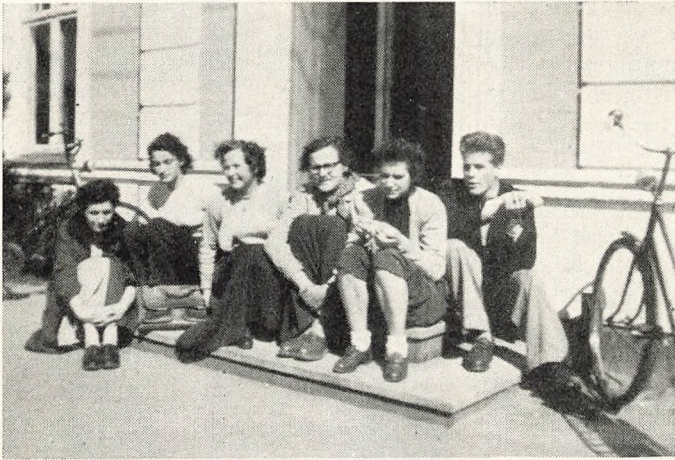
Udover ministerium og undervisningsinspektion møder skolen også mere lokale myn-digheder.

Holbæk amtsråd bevilger fremdeles en understøttelse til alle elever hjemmehørende i amtet. De ca. 8000 kr., det drejer sig om, er kursus på elevernes vegne amtet tak-nemmelig for.

Dr. S. *Strandbygård* har som det offentliges skolelæge her på egnen foretaget den sæd-vanlige almindelige lægeundersøgelse af alle elever, ligesom elever, lærere og personale iøvrigt har gennemgået den årlige tuberkuloseundersøgelse ved Holbæk amts tuber-kulosestation, der kommer herud med sit personale.

„Goer ed op, å goer ed nier.“

BESØG, MØDER, TURE OG FESTER.

Af de tilsynsførende har kun lektor *Oscar Nielsen* i engelsk og lektor *E. Borup Jensen* i dansk været på inspektion. Eleverne har i sædvanligt omfang haft lejlighed til at deltage i møder på højskolen og andetsteds i byen. Også andelsteatrets og skole-scenens forestillinger har de kunnet overvære. Skolescenen er i

år flyttet fra Høng Hotel til Slagelse. Excursions- og udflugtsprogrammet har været det faste: Tissø, Odsherred og Stevns. Derimod måtte en planlagt Skånetur opgives på grund af for ringe tilslutning. Desværre, men tidspunktet var også meget nær op mod eksamen. Som det plejer at være tilfældet, er festerne i årets løb arrangeret i nært samarbejde med *Erانيا*, der i sin beretning fortæller nærmere derom.

Eksamenstiden er lang og spændende, men endelig kommer den dag, da det i „Sorø Amtstidende“ kan hedde, at „det var studenternes dag i Høng i går. En efter en sprang de ud og satte den hvide hue med den rødhvide kokarde på hovedet. Det har været strenge dage tilsidst, for det er ikke let at få hjernen i sving i tropisk varme. I dag satte både nysproglige og matematikere et flot punktum på studentereksamen 1953. Begge hold var oppe i oldtidskundskab, og der faldt mange gode karakterer, og gennemsnits-„udbyttet“ blev ug÷!“

Eksamen blev bestået af 13 matemati-

Forår — mere forår — mest forår.

kere og 8 nysproglige. Een elev blev syg under skriftlig eksamen, men bestod til sygeeksamen i september.

I referatet hedder det videre: „I eftermiddagens løb kørte studenterne rundt i gaderne og gjorde holdt uden for de forskellige hjem, medens hurra-råbene lød. Ved 17,30-tiden samledes de lykkelige unge samt en del forældre til translokationen. Man bænkedes omkring middagsbordene, der var festligt smykket med studenterneliker i de nationale farver. Forstander *Monrad* bød velkommen, og efter at man havde spist en fortrinlig middag og sunget Johs. Jørgensens smukke sang „Nu lyser løv i lunde“, talte forstanderen.

Han kastede et blik tilbage til, da han for 25 år siden selv blev student. Da så forholdene i verden helt anderledes ud. Det var 8 år efter Versailles-freden. Tyskland var kommet med, og man havde tillid til Folkenes Forbund. Sovjet passede sig selv og sin kommunisme, og USA, syntes man, lå meget langt væk. Året blev kaldt for det bedste i efterkrigstiden. Det var funkisårene og tidehvervsbevægelsens gennembrud, for at nævne noget fra kunstens og åndslivets område. Men alt dette var vi studenter ikke meget klare over den gang. Vi var tilbageholdende, ja, næsten overvældede af det, vi gik ind til ved universitetet. Nu havde vi ikke mere som i provinsskolen pligt til at møde hver dag. På universitetet var ansvaret lagt på os selv, vi var som til daglig eksamen, og vi voksede

Øverst: *Mullerup mose*. I midten: „*Der sad i fordums tid* —“. Nederst: *French without tears*.

Hurra! Hurra!

Privatbesøg.

efterhånden med ansvaret. Fra barndomshjemmet og kammeratskabet i skolen gled vi ind i ungdomstidens venskaber, men også dens ensomhed — indtil vi en dag havde nået det foreløbige mål af faglig viden og menneskelig modenhed. — Sådant er vores „historie“, set bagefter.

Vor tids ungdom er i en række artikler blevet kendetegnet ved sin store passivitet. Der sker meget mere i verden nu end for 25 år siden, men de politiske ungdomsforeningers medlemmer og studenterforeningernes synes passive; det er dog kun tilsyneladende, for de unge tumler i virkeligheden midt i presset for at sikre den fremtidige existens med mange spørgs- og problemer, også om kristendommen. Det er sikkert rigtigt, som det blev nævnt i en avisdiskussion i vinter og i et foredrag af forfatteren *Aalbæk Jensen* fornylig, at mange unge gerne vil have „et lille hus på Evighedsvej“. De læn- ges derefter, men fornuftens lille abe sid- der og taler med. Det er derfor, mennesker

tit føler sig nøgne. Som modvægt griber flokfølelsen om sig. De unge vil altid være sammen med andre, men ensomhedsfølelsen er alligevel tilstede og får de unge i deres usikkerhed til at krybe ind i sig selv, i passivitet. Denne passivitet er stor, men også en student for 25 år siden kendte noget til at lukke sig inde under „hamskiftet“. Passiviteten er ikke katastrofal i sin virkning, hvis den er en grotid i det stille. Katastrofal er den kun, hvis den bliver den varige tilstand. Jeg vil ønske for jer, at I må vokse ud af den, så livsvandringen ikke bliver en march på stedet. Tillykke med det gode kammeratskab og lykke på vandringen fremefter. I får, ligesom generationer før jer, sluttede forstanderen, vanskeligheder at kæmpe med, men jeres skole ønsker jer hjertelig tillykke og siger tak for årene, vi har haft sammen.

Jørgen Bruun Jensen, Høng, (fmd. for „Erانيا“) ønskede studenterne tillykke og takkede for godt kammeratskab, og fordi de på en god måde havde bidraget til at hjælpe eleverne i I. klasse på gled.

Bent Rudbæk takkede på studenternes vegne for de gode lørdagsaftener i „Erانيا“. Vi kom, sagde han, til at holde af vor skole, dens leder og lærerstab. Bent Rudbæk udbragte et kraftigt leve for skolen. Derefter uddelte forstanderen bogpræmier.

Bogpræmier, skænkede af Høng-Samfundet, boghandler Thorbek og skolen, tildeltes *Jørgen Høegh, Bent Rudbæk, Karen Margrethe Nørby og Rasmus Vestergaard*.

Flidspræmier var desuden uddelt til tre fra begynderklassen.

Studenterne 1953.

25 år efter —:

Dengang hørte vi altid om kriser og truende arbejdsløshed, og vi spurgte uvilkårligt, om der var brug for os. Der er brug for jer. Situationen ude i verden kan måske synes mørk, men tæl blot de lyse timer, ikke mindst på en festdag som i dag. På Høng-Samfundets vegne udbragte taleren et kraftigt hurra for studenterne, og man sang „Sjungom studentens lyckliga dag“.

Proprietær *Wester*, Døjringe, takkede for den tilknytning, han gennem 2 børn, der havde gået på skolen, havde følt, der var mellem hjemmene og gymnasiet. Han ønskede

held og lykke for skolen og udbragte et leve for forstander *Monrad* og frue.

Efterår 1953.

Tilslut takkede *forstanderen* *Rudbæk* og den sidste taler for de gode ønsker, der var udtalt. Tak til alle, der har været med til at få det hele til at glide, eleverne, lærerstaben og personalet.

Samværet sluttede med, at man stående sang „Der er et yndigt land“. Umiddelbart efter samledes studenterne og lærerne hos cand. mag. *Esman*

Eriksen og frue, hvor forskellige talere havde ordet. Studentens lykkelige dag sluttede med, at man i rutebil kørte til solskinsbyen Skelskør, hvor man under festlige, frie former, fejrede eksamen. Den nye dag var forlængst stået op, da de unge vendte til bage til Høng.

Om elevmødet skrives der andetsted. Her skal kun nævnes, at der var den vanlige hyggelige og fornøjelige sammenkomst med 25årsjubilæarerne forud for mødet med de yngre årgange. Vi, der ikke har kendt Høng i den tid, jubilæarerne gik her, glæder os hvert år over at få kontakt med „de gamle“ og derved styrke sammen-

„Scott“, f. 1945 — d. 1953.

holdet om skolen. Forhold, som vi ikke var herre over, gjorde, at det almindelige elevmødes forskellige programpunkter måtte blandes på en lidt anden måde end den, vi i de seneste år har brugt. I 1954 skulle vi dog igen samles på hotellet lørdag aften den 28. august efter først at have været på skolen. Når elevmødet på denne måde kan slutte søndag ved 18-tiden, er det i alt fald for de tilrejsende den bedste ordning.

Til slut — på opfordring — en oplysning om, at beretterens tid fra 1. august er blevet endnu mere optaget, da han fungerer som sognerådsformand perioden ud. Forgængeren, som de senere årgange sikkert kender, overlærer *V. Wagner Jensen*, forhen realskolen, er nemlig fra sommerferien flyttet til Slagelse som realskolebestyrer, hvorfor hans job er blevet ledigt, et interessant hverv, men ingen sinecurepost.

Og hermed — efter denne blanding af småsnak og større nyt fra dette sted, der knytter os alle sammen, hvad enten vi kender hinanden personligt eller ikke — ønsker vi Dem alle en glædelig jul og et godt nytår.

Med venlig hilsen til alle skolens venner

Deres

A. T. OG J. H. MONRAD.

Fra – om – til gamle kammerater!

1929 NÆSTE 25-ÅRS JUBILARER. Her gives de første- og andenhåndsoplysninger, som det har været muligt at fremskaffe. Enkelte af meddelelserne har tidligere været trykt i årsskriftet.

Ny-sproglige:

Arne Buus er sognepræst i Øster Assels på Mors.

Bertel Emdal, vicebibliotekar i Slagelse. Adr. Ingemannsvej 12 A.

Thyra Jensen har taget skoleembedseksamen i fransk og engelsk 1936. Er ansat ved Dronningslund Realskole.

Inger Nielsen er vistnok ansat ved Vejle Centralbibliotek.

Otto Nielsen bor hos skovfogeden i Kongelunden, så han har nok noget med forst-væsen at gøre.

Jul Peder Pedersen skriver: Student Høng 1929. Filosofikum 1930. Elev ved Kalundborg Centralbibliotek 1931. Bibliotekareksamen fra Statens Biblioteksskole 1934. Medhjælper ved Københavns Kommunebiblioteker 15. maj 1934, Odense 1. oktober 1934, assistent ved centralbiblioteket i Thisted 1. marts 1935. Assisterende bibliotekar i Rødovre 1. juli 1937, kommunebibliotekar sst. 1. april 1939, overbibliotekar sst. 1. april 1946. Medlem af Rødovre Sogns Menighedsråd fra 1945. Medstifter og medejer af I/S Jul Pedersen & Gunnar Paulsen, Maskinsnedkeri. Litt. virksomhed: Rødovre Kommunebiblioteker 1931—41, 1941. Rødovre Sogn. Bidrag til dets Historie, 1948. (Ugift.)

Gunnar Poulsen: Efter nysproglig studentereksamen 1929 fulgte jeg mit kald og læste teologi i København, tog embedseksamen 1935, blev hjælpepræst ved Sct. Jakobs kirke på Østerbro, hvorefter jeg blev ansat som sømands- og legationspræst i Gent, Belgien, hvor jeg naturligvis oplevede lærerige og spændende ting (1937—40); derefter var jeg sognepræst i Tandslet på Als, og siden 1948 har jeg været residerende kapellan ved Sct. Johannes kirke i Århus. — Jeg sender samtidig en venlig hilsen til alle gymnasiekammerater nær og fjern og byder jer velkomne i mit hjem, når I kommer til Århus; jeg bor Mylius Erichsensvej 17.

Ida Grønbæk og *Richard Sørensen*. Sidstnævnte skriver: Jeg studerede statsvidenskab et år fra 1929 og begyndte så i 1930 på teologien; jeg tog teologisk embedseksamen i sommeren 1935 og opholdt mig i vinteren 1935—36 på Liselund menighedsskole; i foråret 1936 blev jeg hjælpepræst i Vedbæk nord for København og giftede mig med *Ida Grønbæk*, så vores skæbne falder fra nu af sammen; min kæreste havde studeret til cand. mag. i engelsk og fransk, men lagde studiet på hylden i 1933. Efter to år i Vedbæk blev jeg i 1938 præst ved Sct. Lukas kirke i Århus, hvor jeg siden har været, bortset fra en underjordisk afbrydelse fra sommeren 1944 til maj 1945. Vi har nu købt hus og er dermed trådt ind i husejernes håbløst småborgerlige rækker. Jeg er formand for Kirkeligt Samfund af 1898 her i byen og har også deltaget en del i det politiske liv her i byen, det er jo en interesse af gammel dato. Men iøvrigt sidder jeg altså stadig som sølle kapellan her, hvilket jeg formodentlig fortsætter med, til jeg kan hæve min pension. Vi glæder os begge til at mødes med de gamle kammerater næste år.

Mat.-nat.

Thorvald Christensen meddelte til årsskriftet i 1947: Polyteknisk kandidat (fabriksingeniør) 1935. Ansat ved A/S Sano 1935—36 og derefter i A/S Wilhjelms Sander (fabrikation af bryggerianlæg og vandværker). Fra 1938 medindehaver af firmaet. Gift 1941 med Ruth Steendahl.

Otto Møller Christiansen. Har været forsikringsinspektør i Virum. Er nu flyttet til Odense.

Svend Egelund Christiansen. Cand. mag., overlærer, mag. art. i historie 1939. Medarbejder ved Institut for Historie og Samfundøkonomi 1939. Overlærer ved straffelejren i Møgelkær 1946. Medlem af bestyrelsen for Studenter-Samfundet 1939—42. Har skrevet: Fra Laugssygekasser til Folkeforsikring 1942. Medarbejder ved Gyldendals Verdenshistorie, bd. IV.

Kai Hinkbøl Jakobsen. Er cand. pharm. og virker i København.

Jens Henry Jensen skriver: 1930: Den almindelige filosofiske prøve, som det vist hedder, derefter hektiske studier i matematik og fysik afbrudt på grund af visse mer eller mindre dybtgående divergenser mellem diverse professorer og min ringhed angående opfattelsen af disse videnskaber. 1937 lærereksamen fra Jonstrup seminarium; efter et par vikariater samme år ansat som fast vikar i Store Heddinge. 1938 ansat som timelærer sammested og fungerede samtidig som bibliotekar ved det lokale bibliotek.

1940 ansat ved Magleby realskole, Møen, som lærer i matematik og fysik, fra 1944 til dato ansat som lærer ved Svebølle stationbys skole, der for tiden udbygges til centralskole med eksamensordning.

1938 gift med lærerinde Inger Hansen, der også virker ved den herværende skole. Ben: Kirkesanger ved Aunsø kirke, bibliotekar for Viskinge-Aunsø folkebibliotek, revisor i Svebølle brugsforening, formand for aftenskolenævnet for Viskinge-Aunsø, medlem af skolekommissionen, medlem af bestyrelsen for A.O.F., delingsfører i hjemmevernet.

Så er der vistnok ikke mere ud over forpligtelse til at vedligeholde en have på ca. 1 td. land.

Axel V. Knudsen. Efter at have været soldat 1930—32 gik jeg på Polyteknisk Læreanstalt og tog eksamen som bygningsingeniør i 1938. Blev i 1940 gift med Karen Jørgensen. Ansat 1938—1945 ved Århus amts vejvæsen. Dyrkede samtidig min hobby: geoteknik, og opnåede i 1945 at blive ansat ved Geoteknisk Institut i København, hvor jeg siden har medvirket ved funderingstekniske undersøgelser for det praktiske byggeri. Blev i 1946 lærer i geoteknik ved Hærens Officersskoles ingeniørkursus og i 1951 lektor i samme fag ved Polyteknisk Læreanstalt. Var i 1949 på studierejse i U.S.A. i et halvt år.

Ellen Mortensen skriver: Jeg blev juridisk kandidat i 1937 og er nu fuldmægtig i Københavns magistrats 3. afdeling. Mere er der vist ikke at berette om mig.

Hans Jørgen Nielsen er kriminaloverbetjent i Ribe.

Holger Brendgaard. 1936 civilingeniør M. 15. april—28. november 1936 værnepligtig ved kystdefensionen. Derefter ansat hos F. L. Smidth & Co. A/S, hvor jeg meget hurtigt kom ind på en engelsksproget afdeling (Østen). Som følge deraf meget lidt arbejde under krigen, men desto mere derefter. Gift 1946 med Karen Marie, f. Eibye, blev kort efter sendt til Indien, hvor vi opholdt os til foråret 1950, delvis i den allersydligste del af Madras State, 8 grader nordlig bredde, lånt ud til et indisk cementselskab (20 mdr.), resten af tiden hos F. L. Smidth & Co. (Bombay) Ltd. Fik en datter i 1947. Så ikke større vilde dyr end elefanter. De mindre såsom moskitoer, skorpioner og slanger er gennemgående værre.

Efter at have fået os indrettet hjemme ud igen, denne gang til Japan i slutningen af 1951 for at forsøge at genåbne forretningerne efter krigen. Familien kom ud et halvt år senere. Bor i et kombineret papir-, pap-, cigarkasse- og glashus, forrygende utæt om vinteren; der er meget koldere her end almindeligt antaget. Må deltage i diverse forretningsmiddage med sådanne lækkerier som rå fisk, tang,

blæksprutter, nyudfilæet ålehjerte, der endnu banker, og endnu større mærkværdigheder, som man aldrig får opklaret. Den rå fisk er nu ikke værst.

Desværre ser I mig næppe i Høng til elevmødet. Vi må bestræbe os for at slæbe valuta hjem til gamle Danmark (det skulle skattevæsenet påskønne, når man engang kommer hjem, i stedet for at straffe os med en betydelig ekstraskat).

Adr.: H. Brendgaard, Osaki P. O. Box 10, Shinagawa, Tokyo.

Lars Christian Grønborg Pedersen: Var læge i Søby. Døde 1950. (Se årsskr. 1950).

Erik Petersen. Gift 1937 med Elseba Kamban fra Torshavn. Cand. mag. 1936 i dansk og sang, 1. karakter. Lærer ved Løgtinsins studentskeiøj 1937, lektor samme steds 1949, tillige lærer ved Færøernes seminarium 1939, leder af Torshavnar musikksskuli 1942. Medlem af Lagtingets skolebogsudvalg og retskrivningsudvalg og bestyrelsen for Det dansk-færøske Kulturfond. Har skrevet: Afhandlinger om moderne færøske kvadmelodier.

Axel Poulsen. Efter studentereksamen i 1929 påbegyndtes det medicinske studium, der blev fuldført med laud. vinteren 1937. Herefter diverse uddannelsesstillinger og vikariater, indtil jeg påbegyndte lægepraksis i Torshavn som kommunelæge, det var 1. november 1939, og her er jeg stadig.

Var i tiden fra 1939 til 1947 knyttet til Sanatoriet og tuberkulosestationen i Hoydal som reservelæge. Har i den anledning begjort et par artikler om tuberkulose:

Poulsen, A.: A tuberculosis Epidemic on the Faroe Islands, Acta Tuberc. Scandinav. 21:58, 1946. — Poulsen, A.: Some clinical features of tuberculosis, Acta Tuberc. Scandinav. 24:311, 1950. — Poulsen, A.: Eitt sindur um tuberklasmittuna.

Annales societ. scient. Færoensis, bd. 1:60, 1952.

Jørgen L. Ussing. Er ingeniør i maskinteknik.

- 1943 Fra *Rønholdt Hansens* mor har vi modtaget: Efter endt uddannelse og eksamen på Polyteknisk Læreanstalt arbejdede Flemming et år hos stadsingeniøren i Kolding, men han havde jo udlængsel og søgte ind i firmaet Christiani & Nielsen, han var glad for arbejdet — og heldig, for allerede efter et halvt års forløb var chancen der, han valgte at komme til Siam, og i løbet af 2 måneder var han klar til afrejse. Den 3. december 1950 holdt han bryllup i Køge, og den 7. februar 1951 fløj han med sin unge hustru til Bangkok. De har det glimrende og har masser af lærerige, interessante og eventyrlige oplevelser. De kommer hjem på et halvt års ferie i september 1954. Fik forresten forleden brev, at de den 3. oktober havde fået en lille datter, „Susan“, deres førstefødte. Adressen er: Civilingeniør Rønholdt Hansen, Christiani & Nielsen, Ltd. (Thai), Oriental Avenue, Bangkok, Siam.
- Egon Larsen* skriver: Påbegyndte i 1943 aktuarstudiet, men blev snart klar over, at her lodes alt håb ude. Efter nogen vaklen — et forsøg på at skyde genvej til et erhverv uden om embedseksamen — besluttede jeg mig til at give mig i kast med juraen. På grund af de urolige forhold i 1944 fik jeg ikke lagt studiet i faste rammer før foråret 1945. Jeg fik min eksamen i sommeren 1950, netop som overproduktionen af jurister var på sit højeste. Dette i forbindelse med min specielle situationen medførte, at jeg i over et år forgæves søgte beskæftigelse såvel indenfor som udenfor mit område. Jeg har nu i to år været ansat i et revisionsfirma, væsentligst beskæftiget med revision hos Kommissarius for konfiskation af tysk og japansk ejendom. Er medstifter af og for tiden medlem af repræsentantskabet for Foreningen for spastisk lammede børn. Iøvrigt en meget tilbagetrukket tilværelse.
- Peter Skoubo Madsen* skriver: Efter studentereksamen 1943 begyndte jeg på Polyteknisk Læreanstalt, men den urolige tid og spændingen under besættelsen i København i forbindelse med koncentreret læsning tog for meget på mine nerver, og jeg måtte holde op. Desuden var jeg efterhånden træt af læseriet og længtes efter selv at tjene nogle penge. Da min fader er landmand, og da dette erhverv efterhånden vandt min interesse, efter at jeg havde prøvet noget andet, var det naturligt for mig at blive landmand, samtidig med at det er et frit og sundt arbejde. Efter krigen var jeg dog et år ansat ved den amerikanske civilcensur i Tyskland. Senere var jeg et år på landbrugsskole og deltog derefter i landbrugsudvekslingen

med De forenede Stater, hvor jeg opholdt mig i 2 år og arbejdede på forskellige farme. Jeg gennemrejste ikke mindre end 32 forskellige stater. Amerika vandt min store sympati, og der er meget for os at lære derovre indenfor alle erhverv, selvom jeg i min situation foretrækker at blive i Danmark. — Ægteskabelig stilling: ugift. Adr.: „Granlygård“, Ladby pr. Næstved.

Thorvald Nielsen skriver: Kære gamle Høngfolk! Siden man satte den længselsfuldt eftertragtede hue på hovedet i 1943, har tingene i grunden føjet sig jævnt og stilfærdigt for mig. Ingen særlige bedrifter, ingen store skuffelser eller vanskeligheder, men en god medbør til den uddannelse og det job, man havde ønsket sig. Gift allerede i studietiden. Beriget med to drenge, den yngste rødhåret, hvad han forhåbentlig bliver ved med at være. Af de mænd, jeg især mindes med taknemlighed fra studietiden, vil jeg gerne have lov at nævne gymnastiklærer *Alfr. Rye*, Studenterkredsens, prof. *Hal Koch* og prof. *Flemming Hvidberg*. — Sommeren 1950 cand. theol. Oktober s. å.—maj 1953 ansat under justitsministeriet som fængselslærer ved Ungdomsfængslet på Søbysøgård. Her var endnu mere at bestille end på Høng Studenterkursus i sin tid. I denne institutions leder, fængselsinspektør *Aage Hansen*, havde jeg som arbejdsgiver det i forhold til sit job evnerigeste og mest selvopofrende menneske, jeg kender. Jeg mener selv under ham at have gennemgået det bedst tænkelige pædagogicum til senere lærer- eller præstevirksomhed. Til maj i år fik jeg opfyldt et gammelt ønske om at komme til højskolearbejde, idet jeg blev knyttet til Jaruplund Højskole her i Sydslesvig som fast lærer. Da vi ret uventet er kommet til at stå over for et forstanderskifte, er det indtil videre uafklaret, hvor længe vi bliver her.

Peter Søgård har i ca. 1½ år været i Nairobi. Han er ansat ved et engelsk bryggeri. *K. Harry Sørensen*: Påbegyndte det medicinske studium straks efter eksamen. Blev gik i 1947. Fik medicinsk embedseksamen dec.—januar 1950—51 med 1. karakter. Derefter var jeg turnuskandidat ved centralsygehuset i Randers 1. februar 1951—1. februar 1952, derefter helårskandidat ved Statshospitalet i Sønderborg, kirurgisk afdeling til 1. maj 1953. Fra da af 2. reservelæge ved samme afdeling. Jeg er specielt kirurgisk interesseret. Efter eksamen har jeg desuden i 2 omgange været indkaldt til militærlægertjeneste.

Knud V. Thygesen: Efter studentereksamen var jeg en vinter på Askov højskole, tørvearbejder, landmand, aftenskolelærer, kursussøgende m. m., inden jeg i november 1945 begyndte som højskolelærer på Husmandsskolen i Høng. I løbet af fire år var jeg fire forskellige steder som lærer på høj- og efterskoler; men så blev jeg ked af det flytteri. Jeg begyndte ved selvstudium at læse til faglærer i historie og dansk og fik omtrent samtidig stilling ved Odder private Realskole, hvor jeg nu er på fjerde år. Faglærereksamen fik jeg trods slæbet ved at læse samtidig med arbejdet som lærer, og nu har jeg faktisk gode dage. Jeg har både kone og to børn, er altså en agtværdig familiefader, der ikke laver ret mange udskejelser, hvilket forresten hverken penge eller tid tillader. Alle litterære ambitioner og højtflývende drømme er forsvundet, og jeg er gledet ind som et ganske almindeligt nummer i samfundet. Dog har jeg det sidste år dyrket lidt halv-abstrakt maleri til min egen fornøjelse og min kones fortvivlelse over at have produkterne hængende på væggene. — Adresse: Skovparken 7, Odder. Døren er aldrig låset.

1948 *Gert Andersen* skriver: Dagen efter translokationen i Høng meldte jeg mig til søværnet, hvor jeg tilbragte de næste 2 år, dels i land på Søofficersskolen, dels ombord på forskellige af flådens skibe. Jeg avancerede efterhånden til den høje rang af søkadet C og oppebar den fyrstelige gage af 84,00 kr. om måneden. Det var dog ikke helt, hvad jeg havde ventet mig, hvorfor jeg begyndte at se mig om efter noget andet. Gennem en tidligere søofficer fik jeg så tilbud om at komme ud i SAS, og jeg slog til med det samme. Det var en brat overgang fra den stramme disciplin på Søofficersskolen til de frie forhold i lufthavnen. Har et interessant og selvstændigt arbejde i fragtafdelingen, hvor jeg er skiftleder i den

udgående ekspedition. Har rejst noget, dels ferie, dels tjenstligt. Har været over hele Europa udenfor jerntæppet undtagen Pyrenæerhalvøen. Har en måneds ferie tilgode og vakler for øjeblikket mellem Spanien og det nære og mellemste Østen. Er stadig ugift, men har været heldig og fået en 1-værelses møbleret lejlighed.

Henning Johansen skriver: Højere handelseksamen fra Niels Brock 1949. Derefter assistent hos statsaut. revisor i København. Fulgte samtidig hermed forskellige forelæsninger på Handelshøjskolen og ved det juridiske fakultet. Sommeren 1950 filosofikum og om efteråret ejendomsmæglervirksomhed og fra aug. 1952 tillige referent til forskellige dagblade. — Adresse: Odinsvej 1, Høng.

H. C. Kolstrup skriver: Da jeg stadig læser økonomi som for fem år siden, rummer min færden næppe de sensationer, som gør rubrikken: Fra — om — til gamle kammerater, interessant. Jeg begynder iøvrigt at kunne se en ende på studierne, idet jeg kun mangler den sidste eksamen, og jeg har foruden at gifte mig og få en søn, som nu er 1½ år, fået tid til at passe en hel del ekstra job som tobaksrejsende, turistfører, lærer m. m. Min kone hedder Gertrud og er student fra 51, vi bor i en ny lejlighed lige ved universitetet og har det dejligt.

Else Lykkeskov skriver: De har bedt mig skrive lidt til årsskriftet om, hvad mig er vederfaret, siden jeg forlod Høng for 5 år siden. Altså holder jeg en pause i brændehugningen for at få stablet et par linier på benene. Efter at have hvilet ud ovenpå eksamen tog jeg til København, hvor jeg fik en formiddagsplads som barne-stuepige hos en lærerfamilie. Eftermiddagene brugte jeg til at læse til filosofikum samt til at terpe lektier med nogle skolebørn. Sommeren 49 tilbragte jeg i en arbejdslejr i England. Denne lejr lukkede i begyndelsen af september, hvorpå jeg vendte tilbage til København, og her havde jeg de næste måneder vidt forskellige beskæftigelser: rengøringskone, fritidshjems lærerinde, husbestyrerinde m. m. — Endelig i sommeren 50 havde jeg fundet ud af, hvad jeg ville, og meldte mig ind på Statseminariet på Emdrupborg, hvorfra jeg tog eksamen i december 52. I januar 53 blev jeg ansat som lærerinde ved Stenløse centralskole, og her agter jeg at blive foreløbig. — Med hensyn til min ægteskabelige stilling kan jeg meddele, at jeg stadig er ugift og uforlovet. — Og så har jeg blot tilbage at sende en venlig hilsen til alle bekendte i Høng.

Mogens Sandbjerg skriver om sig selv og andre: Efter overstået eksamen vendte jeg tilbage til mit gamle firma, således som det var bestemt, inden jeg begyndte i Høng, og samtidig begyndte jeg at studere jura. Filosofikum og økonomiprøve fik jeg overstået og forsøgte også 1. del af jur. embedseksamen. Om det nu skyldes døvenskab eller uheld (eksamensmenneske har jeg jo aldrig været), så klarede jeg den ikke, og jeg lagde derefter studierne på hylden og lovede mig selv ikke mere at beskæftige mig med læsning. I 1951 blev jeg gift med en gammel Høng'er, og da min svigerfar i 1952 afgik ved døden, sagde jeg i februar 1953 min stilling op og rejste til Samsø for at hjælpe min svigermoder med at drive vognmandsforretning. De gamle elever har jeg ikke haft megen kontakt med, når man læser og passer sit arbejde, har man ikke meget tid til omgang med gamle venner. Kun enkelte har jeg holdt forbindelsen vedlige med, og jeg kan oplyse, at *Jorgen Frostholt* netop er blevet gift. *Borchersen* er blevet gift med en af min kones veninder. *Pyndt* er soldat, *Helmer* er flyverkadet, *Rigmor* boghandler på Samsø. Jeg har netop fået en hilsen fra *Gunnar Larsen*, der banker sten på Grønland. Jeg vil benytte lejligheden til at sende gamle kammerater og lærerpersonalet en hilsen.

Jørgen Samson skriver: Forlod skolen 48, søgte optagelse på Charlottenborgs arkitektskole, dumpede. Tog plads som kontormand et år, læste så et år til stuearkitekt, det havde temmelig langt fra min interesse, i hvert fald ikke på den måde, som læreren ville det. Der holdt jeg op og blev svajer et lille års tid. På gaden i sol og regn og sne. Medens jeg var det, begyndte jeg at brygge mit nuværende tryllesnummer sammen (tog ca. 1½ år). Fik job bag scenen i *Lorry* 1 år og havde min første optræden, eller kontrakt, der som ekstranummer marts 1952 og har siden været ved cirkus *Berny*, Norge, og *Miehe*, Danmark, samt en del varietéer her i København og i Jylland.

Årsberetning for „Erانيا“

31. OKTOBER var første aften i den nye sæson. Der afholdtes først ekstraordinær generalforsamling, idet der skulle vedtages love for det genopståede ROSTRA samt vælges redaktion. Efter generalforsamlingen var der dialektunderholdning, skærsild m. v. og tilsidst læsestuebal. Tilslutningen var udmærket, og det var en god og hyggelig aften.

15. november var der oplæsningsaften. Det var forfatteren *Christen Hansen*, som læste op af egne værker.

29. november. Denne aften holdt dr. *Gothen* fra Dianalund et foredrag om „Ungdommens seksuelle problemer“. Han gjorde det på fortræffelig måde, på en gang sagligt og frisk uden dog at glemme at påtale det sløseri, som ofte finder sted på dette område. Næsten alle var mødt op for at høre dette glimrende foredrag.

6. december afholdtes skolefesten. Den var vel imødeset med lidt større spænding end sædvanlig, idet man i år havde noget helt nyt på programmet, nemlig „Vor by“, der er et stykke, som spilles uden ydre effekter af nogen art, og derfor kræver noget mere af spillende som af instruktøren. Men skuespillerne spillede fortrinligt, og det blev som så ofte før en stormende succes. Aftenen sluttede med dans til kl. 1.

13. december. Denne aften var diskussionsaften over emnet „Kunst“. Det blev dog udelukkende malerkunst, der blev diskuteret, idet det var kunstmaleren, hr. *Ørsnæs-Christensen*, der holdt det indledende foredrag. Han gav først en kort oversigt over opbygningen i et billede og de ting, han ville kræve af et billede, for at det kunne kaldes kunst, og derefter gik han over til billedfremvisningen. Til sidst var der diskussion, som navnlig blev en diskussion for og imod abstrakt kunst. En god aften.

17. december. Juleafslutning. Denne aften var som altid en af de dejligste aftener i hele året. Alle var mødt op i strålende humør på grund af den forestående julehøjtid. Vi begyndte med et par julesalmer, og pastor *Kr. Keiding*, Dianalund, holdt så juletalet på en stille og gribende måde, og vi sang igen et par salmer. Derefter var der underholdning af forskellig slags, blandt andet læste hr. *Damsgaard* under stor jubel et par eventyr af H. C. Andersen. Til sidst havde vi amerikansk lotteri om hjemrejsen. Aftenen sluttede med en salme og ønsket om en rigtig glædelig jul.

10. januar. Filmsaften. Der vises filmen „De nåede færgen“ og „Leve friheden“. Efter forevisningen var der en ivrig diskussion, og flertallet var enige om, at filmen såvel som aftenen var vellykket.

7. februar. Diskussionsaften over emnet: „Hvad interesserer ungdommen sig for“. Det var efter mange opfordringer, bestyrelsen havde arrangeret denne aften, og alligevel blev diskussionen meget mat. Man skal vogte sig for diskussionsaftener, så længe elevkredsen ikke har forandret sig væsentligt.

21. april. Traditionen tro holdt skolen og elevforeningen åbent hus valgafteenen. Blandt eleverne var indledere for de seks største partier. Derefter fri diskussion blandt medlemmerne, hvor det ikke skortede på indlæg. Endelig afstemning og mandatfordeling. På dette tidspunkt begyndte radioens valgresultater at strømme ind, og afvekslende med dans og pølser fulgtes valgets udvikling med spænding til kl. 3. Mod forventning var interessen for emnet stor blandt eleverne, og aftenen syntes at være vellykket.

5. maj. Ordinær generalforsamling. Der var opstillet to lister. De endelige resultater blev: *Bruun* (formand), *Leivur*, *Signe Elise*, *Bent Martin*, *Juul*.

10. maj. Studentersangaften med underholdning: quizz, Skærsild, fru Meloni, og til sidst gav hr. *Esmann Eriksen* lidt til bedste med sit snedige tankelæsningsapparat. Alle var enige om, at det var en vældig god aften.

6. september. Filmsaften. Man begyndte med en lille forfilm „Flugten“, herefter *René-Claire*-filmen „14. juli“. Man var gennemgående lidt skuffede over denne film, men den gav dog en realistisk skildring af beboelse og af, hvordan pariserne forstår at gøre en national festdag til en kæmpemæssig folkefest.

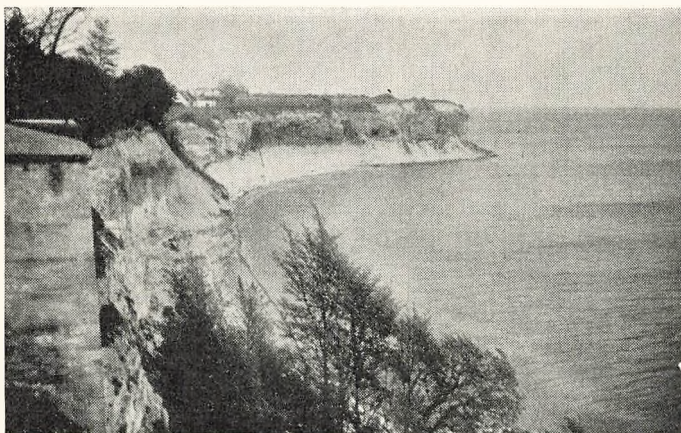
22. september. Parallelt med folketingsvalget havde „Erania“ igen arrangeret en valgaften. Syv kandidater blandt eleverne indledte, derpå diskussion og afstemning. Efter denne var der almindelig radioaflytning og dans i spisestuen, hvor det så ud til, at herrerne i år, hvor der er piger nok, helt havde mistet danselysten.

3. oktober. Denne lørdag underholdt pastor *Paludan-Müller* fra Sæby med oplæsning af vidt forskellige ting. Først: „Lunets sønner“ (Sønderjyder under fremmedherredømmet), vældig fornøjeligt, dernæst nogle præsteanekdoter, og tilsidt inden kaffen „Sølvgruben“ af *Selma Lagerlöf* også med lignende anstrøg af munterhed. Det blev altsammen modtaget med stormende jubel af det ellers ret kræsne publikum. Efter kaffen quizz, Skærsild og harmonikamusik af *Anne-Lise*. De sidste 10 minutter udfyldte hr. Paludan-Müller med en novelle af *Kaj Munk*. Alt i alt var det en ualmindelig vellykket aften.

16. oktober. Ordinær generalforsamling. Der var opstillet to lister til „Erania“ og en til ROSTRA. Det endelige resultat blev for „Erania“: *R. Dueholm* (formand), *Arne Olsen*, *Ellinor Nielsen*, *Jørgen Bruun*, *Otto Wilche*. For ROSTRA: redaktørerne blev *Detlef Berendes*, *Connie Truelsen*, *Ellinor Nielsen*. Regnskabsfører: *Per Dyhr*, annonceagent: *Vemming*, revisorer: hr. *Ørnsnes-Christensen* og *Eva Obel*. Der blev vedtaget nogle nye lovændringer for såvel „Erania“ som ROSTRA.

Sidste år beklagede H. Br. Thomsen, at interessen for „Erania“ var så ringe, men ser man tilbage over dette år, er det gået betydeligt bedre. Interessen er vågnet igen, og medlemmernes antal er steget stærkt, især efter sommerferien, idet ca. 90 pct. af eleverne nu er medlemmer. Dette er en meget glædelig fremgang, for kun på denne måde er det muligt at arrangere sammenkomster af virkelig høj kvalitet. Man må blot beklage, at diskussionslysten hos medlemmerne er ret ringe. Den første valgaften viste imidlertid, at det kan lade sig gøre at få en god diskussion i gang, men det er almindeligvis meget vanskeligt, og man må håbe, at der i fremtiden må ske en virkelig fremgang på dette punkt.

ELLINOR NIELSEN.

Høng-Samfundet

ELEVMOØDET afholdtes i år i dagene 29. og 30. august. Tilslutningen var bedst for 25-års jubilarene. De få 5- og 10-års jubilarer, som var kommet, var kede af, at der ikke var flere af deres årgang. Jeg tror derfor, vi ved udsendelsen af indbydelser til elevmødet skal prøve at få et mere intimt samarbejde med disse to årganges repræsentanter.

Bl. a. på grund af, at lørdagen netop var den 29. august, var elevmødet arrangeret som „i gamle dage“ med „Erانيا“-aften om lørdagen og bal søndag aften. Der er nu noget hyggeligt ved disse „Erانيا“-aftener, som man desværre går glip af, når ballet holdes om lørdagen. Men der er naturligvis noget fornuftigt i at tilrettelægge mødet sådan, at deltagerne kan få det hele med og alligevel nå at komme hjem inden mandag.

I 1943 faldt den 29. august også på en lørdag. Der er sket mange ting siden da. I sit foredrag kom hr. *Monrad* netop ind på, hvad eftertiden bør huske og glemme fra denne tid. Meget interessant var også det perspektiv, som hr. *Monrad* rullede op, ved at trække en linie fra den 29. august dengang, gennem mødet på Høng Husmandsskole i sommer mellem danske og tyske skolefolk til „Een Verden“s kongres i København kort tid efter.

Ved kaffebordet afholdtes generalforsamling i Høng-Samfundet. Til dirigent valgtes en af 25-års jubilarene, amtsligningsinspektør *A. Vigild*, Esbjerg. Han ledede mødet fast og fornøjeligt. I sin beretning mindedes formanden først pastor *Stevns*, som var afgået ved døden i det forløbne år, og forsamlingen rejste sig. Formanden oplyste, at medlemstallet nu er 435, hvilket kun er en fremgang på 5; dette skyldes, at de fleste restanter er blevet slettet af medlemslisten. Da foreningens regnskab viser et overskud, er der basis for, at årsskriftets standard kan bevares og måske endda yderligere forbedres. Februarsammenkomsten havde god tilslutning, når undtages spisningen; bestyrelsen overvejer derfor, men med beklagelse, at slette denne del af programmet. Til slut udtrykte formanden sin glæde over, at så mange 25-års jubilarer var mødt op.

Kassereren fremlagde det reviderede regnskab. Han udtrykte sin tilfredshed med, at over 200 af foreningens medlemmer havde forudbetalt kontingentet i oktober. Det sparer ham for meget arbejde og medlemmerne for en ekstra udgift.

Driftsregnskab for 1952-53

<i>Indtægter:</i>	<i>Udgifter:</i>
Kontingenter 2.462,54	Årsskriftet 1.905,70
Salg af årsskrifter 391,20	Kuverter, tryksager etc. 73,50
Indtægt ved sammenkomst 38,50	Porto 347,22
Renter 10,78	Kontorartikler 5,50
Gaver 208,10	Gaver 42,00
	Udgifter v. sammenkomst 50,00
	Afskr. på restancekonto 325,00
	Overskud 362,20
3.111,12	3.111,12

Status ultimo 1952-53

<i>Aktiver:</i>	<i>Passiver:</i>
Kassebeholdning 6,89	Gæld til Sorø Amtstidende 300,00
Frimærker 75,75	Konto for livsvarige medl. 300,00
Girokonto 14,39	Kapitalkonto:
Bankkonto 300,00	Saldo ultimo 1951-52 ÷ 365,17
Kontingentrestance:	Overskud 1952-53 ... 362,20 ÷ 2,97
525 kr. nedskr. til 200,00	
597,03	597,03

Ovenstående regnskab har vi revideret og befundet rigtigt.

Nyborg, den 14. august 1953.

sign. *P. Frimann Jensen.*

København, den 25. august 1953.

sign. *L. Nordskov Nielsen.*

Til bestyrelsen nyvalgte sekretær, cand. polit. *Niels Peter Vestergård*, København (1945), i stedet for civilingeniør *Carsten Munk*, Århus, der ikke ønskede genvalg.

Kassereren, fuldmægtig, cand. polit. *J. J. Lindsteen*, København (1939), blev genvalgt. Suppleant blev overlærer, cand. mag. *Folmer Andersen*, Århus (1928).

Af revisorerne genvalgte cand. jur. *Lars Nordskov Nielsen*, København (1942), medens stud. polyt. *Hans Bruun Thomsen* (1953) nyvalgte i stedet for lektor *P. Frimann Jensen* (1932), som har beklædt denne post i 7 år.

Endelig valgte realskolelærer *Knud Verner Thygesen*, Odder, som årgangsrepræsentant for 1943 og rekrut *Jesper Korsholm* for 1953.

Den efterfølgende *Erania*-underholdning var både afvekslende og fornøjelig; ikke mindst på grund af sognepræst *Kr. Kold Jensens* fortrinlige foredrag af visen om den stakkels Hanne. Alt i alt en god lørdagsaften.

Søndag formiddag afvikledes en drabelig fodboldkamp — efter delvis helt nye regler — mellem gamle og nuværende elever. Resultatet var det traditionelle. Søndag eftermiddag var der som sædvanlig fællesmøde med Realskolens Elevforening og „Høng-Samfundet“. I Realskolens gymnastiksal holdt forstander *Johs. Jørgensen* et meget fængslende og levende foredrag om engelsk folkekarakter. Den store forsamling kvitterede med et spontant og hjerteligt bifald.

Om aftenen svingede eller svang man sig i hotellets sal, således som nu temperament og korpus gjorde det muligt.

ESMAN ERIKSEN.

Til medlemmerne!

ELEVSKRIFTETS udsendelse og Høng-Samfundets kontingentopkrævning har især i dette efterår givet anledning til forskellige forespørgsler, som jeg herved skal søge at besvare med en redegørelse for forretningsgangen:

Høng-Samfundets regnskab følger ikke kalenderåret, men har finansår fra 1. juli til 30. juni med en kontinuationsperiode til 1. august, på hvilket tidspunkt regnskabet sendes til revisorerne for at kunne forelægges ved elevfesten.

Snart efter denne får medlemmerne den noksom bekendte opfordring til at indbetale kontingentet, 5 kr., og de, der efterkommer opfordringen, får derpå elevskriftet sendt som tryksag før jul. De øvrige medlemmer får det sendt på postopkrævning og må bløde ekstra 82 øre, såfremt de indløser forsendelsen. Det er det imidlertid ikke alle, der gør, — bl. a. en del studenter, der er taget tidligt hjem på juleferie — og disses elevskrifter får kassereren altså retur.

Han holder så forårsudsalg omkring 1. marts, d. v. s. tilskriver sidst omhandlede kategori, at de ikke har betalt kontingentet og oven i købet ved juletid har påført foreningen en forsendelsesudgift på nævnte 82 øre samt nu 8 øre, hvorfor de mod indbetaling af 5 + 1 kr. vil få tilsendt elevskriftet som tryksag (12 øre). De, der ikke reagerer herpå, får endnu en opfordring til at betale og modtage heftet omkring Sct. Hans, — og kommer der heller intet svar i denne omgang, er de restanter og behandles mere individuelt (men slettes i alle tilfælde pr. 1. november, når de i to år forud ikke har vist vilje til at betale).

Se, således er det både regnskabs- og forsendelsesmæssigt nemmest ordnet, men intet system er vel uden svagheder, og her er i alt fald een: trods opfordringen tidligt på efteråret vil der altid være medlemmer, som nok vil forudbetale, men ikke gør alvor af det før dagen efter, at kassereren har afsendt elevskrifterne. Dette er dem selvfølgelig ubekendt, men da de nu for et par dage siden har afsendt deres 5 kr., irriteres de over at få heftet på postopkrævning og sender evt. kassereren et indigneret brev.

Det er også udmærket, at folk får afreageret — enkelte skrivelser skal fortsat være velkomne. Men sidste år var det bittert at stå for udsendelsen — af nedenstående vil man forstå, at det er først, når denne er overstået, at julestemningen indfinder sig i kassererhjemmet. Forestil jer dette, når „Sorø Amtstidende“ har givet varsel om, at nu er hefterne på vej:

Al spisning foregår i køkkenet, idet spisestuebordet beherskes af 3 bunker med kuverter og opkrævningskort, delvis skrevet af de øvrige bestyrelsesmedlemmer, p. t. Buhl og ægteparret Vestergård, valgt p. gr. a. deres smukke håndskrifter: bunken til vore udlændinge, opkrævningsbunken og tryksagsbunken, — der sker til det sidste overføringen fra den

anden til den tredje gruppe. Bunkerne ekspederes på få timer i den nævnte orden, og hver af de sidste to fylder en tøjkurv.

Stor var derfor kassererens glæde, da sidste år d. 18. dec. en pakkepost ringede på, netop som opkrævningsbunken var klar til afsendelse. Mod gode ord og en cigar kom bunken i en sæk og rullede mod posthuset, og da vi kiggede ud og så sneen dale sagte, syntes vi faktisk ikke, Morten Korch kunne have arrangeret det bedre.

Men postbudet ringer altid to gange: en klar og koncis stemme fra Hellerup postkontor forkyndte, at — væsenet ikke fra den 19. om morgenen til den 26. om aftenen ekspederede „den slags forsendelser“. Udmærket med sådan en regel, svarede kassereren, men Høng-Samfundet kunne den jo ikke ramme, da vi havde afleveret i tide. Ja, reglen gjaldt selvfølgelig også udbringningen, repliceredes tørt, og De har valget mellem at tage kuverterne tilbage, eller lade dem stå her julen over.

Dette sidste accepteredes med et spagfærdigt tak, og kasserereren fik samtalen refereret. Hun skævede forfærdet til tryksagsbunken: „Skal vi spise risengrød på toppen af den? Det er jo også „den slags forsendelser“.“ — manden: „Ork nej, de er ikke nær så omstændelige“. — konen: „Så tag lige og få det bekræftet telefonisk, ellers får vi dem vel i hovedet igen — — dig og dit foreningsliv — — gerne gøre det lidt pænt her til jul — —“. Farvel, Morten! Eller var det alligevel Morten, der stod bag, da i det samme Slangeruptoget fløjtede? „Søborg“, sagde vi begge, hvilket skal forstås således, at bag Slangerupbanen er postdistriktet Søborg, — og op mod Heilmann Nøhr er det Gentofte, hvor man intet kendte til ovennævnte telefonsamtale.

For ikke at friste skæbnen blev de 200 kuverter fordelt i de to tilstødende distrikter på 10—12 postkasser. Den fyldte tøjkurv anbragtes på kassererens trillebør, sneen viste sig at være store våde tøflager, der kølede ham dejligt ned ad hals og ryg, og medens han nynnende trillede fra postkasse til postkasse, tænkte han ved sig selv: „Ja, for dem, der betalte forud, bliver det alligevel en

glædelig jul.“

JENS JØRGEN LINDSTEEN.

Medlemsliste

for Høng-Samfundet den 1. december 1953

Fru Ingeborg Munk, Mozartsvej 33, København SV. (Æresmedlem.)
Forstander, cand. mag. J. H. Monrad, Høng Studenterkursus, Høng.
Fru A. T. Monrad, Høng Studenterkursus, Høng.

Lærere:

Cand. mag. A. Damsgaard, Høng Studenterkursus, Høng.
Cand. mag. Esman Eriksen, Lindevej 3, Høng.
Cand. mag. Grethe Drud, Nyvej 12, Høng.
Cand. mag. Inge Humlum, Duebrødrevej 12, Roskilde.
Videnskabelig assistent, cand. mag. Peter Ingwersen, Valbygaardsvej 84, Valby.
Adjunkt Paul Nørreslet, Trekanten 61, Næstved.
Cand. mag. frk. Ellen Pihl, Slagelsevej 10¹, Høng.
Cand. mag. K. Ringgaard, Klövervallsgatan 3 c, Göteborg H.
Adjunkt, fru I. Sadderup, f. Sørensen, Havepladsvej 86, Fredericia.
Cand. mag. O. Ørsnes-Christensen, Høng Studenterkursus, Høng.

Elever:

- 1921 Overbibliotekar Ingrid Vig Jensen, Centralbiblioteket, Esbjerg.
*Lærer Anders Moseholt, Højagervej 6, Risskov.
- 1922 Prokurist, frk. Fanny Elisa Dahl, Hostrupshave 1⁴ tv., Kbhvn. V.
Fru Marie Dyhr, f. Christensen, „Højbo“, Laven st., Jylland.
*Sygehuslæge Alfred Fly, Kerteminde (livsvarigt medlem).
Kontorchef Th. Larsen, Rygaardsallé 25A, Hellerup.
Forstander, cand. jur. Julius Lavrsen, Andelsskolen, Middelfart.
Kommunelærerinde, fru Julie Mathiesen, f. Rasmussen, Sct. Hansgade 2, st.,
Roskilde.
- Læge Peder Gravgaard Mortensen, Ø. Hvidbjerg pr. Redsted, Mors.
Dr. phil. Kristen Møller, Nitivej 14¹, Kbhvn. F.
Bogholder Georg Nielsen, Lærtingehjemmet, Rantzausgade 60, Kbhvn. N.
Gdr. Thv. Nielsen, Hvilehøjgaard, Ugelstrup, Kr. Søby.
- 1923 *Lektor Niels Aage Nielsen Fjalland, Unnasvej 9, Helsingør.
Redaktør Axel Jørgensen, Thyregodsvej 3, st. th., Valby.
Cand. jur. Karl Jørgensen, Buddinge Hovedgade 124, Gladsaxe, Søborg.
Cand. mag. Margot Mortensen, f. Jacobsen, Stadion Allé 26⁴, Århus.
Gdr. Valdemar Nielsen, Jelstrup pr. Haubro.
Forstander Gunnar Olsen, Glamsbjerg Fri- og Efterskole, Glamsbjerg.
Fru Paula Schibbye, f. Nielsen, Bülowsvej 11³, Kbhvn. V.
- 1924 Amtslæge, dr. med. Jakob Jakobsen, Grejsdalsvej 6, Vejle.
Knud Dahl Jensen, „Skrænten“, Åle st., Jylland.

* Årgangsrepræsentant.

- Fru Alhed Jespersen, f. Nielsen, Hersegade 22, Roskilde.
 Redaktør Magnus Knudsen, „Fyns Tidende“s Assens-kontor, Assens.
 *Statsautoriseret revisor Kaj Larsen, Ane Kathrinesvej 20, Kbhvn. F.
 Chefredaktør Arne Melgaard, Godthåbsvej 131, Kbhvn. F.
 Civilingeniør Gustav Mortensen, Stadion Allé 26^a, Århus.
 Fuldmægtig, cand. polit. Ivar Munk, Kåresvej 15, Søndergårdsparken, Bagsværd.
 Realskolelærer Sv. Johs. Nielsen, Torvet 2, Kalundborg.
 Læge Karl Kristian Rønde-Andersen, Vordingborg.
- 1925 Aksel Andersen, 41-37, 70 St., Woodside, N.Y., U.S.A.
 *Inspektør, cand. mag Erik Halager, Stavangervej 20, Esbjerg.
 Direktør Aage Henriksen, Femø.
 Fru Kirstine Jespersen, f. Korsgaard, Sølystvej 3C, Klampenborg.
 Dyr læge Mogens Jørgensen, Ø. Jølby pr. Erslev.
 Læge Ove Heilmann Nøhr, Ellegårdsvej 64, Gentofte.
 Neal Nordland, f. Njal Sigurd Jonson, 21375 Telegraph, Detroit 19, Mich., U.S.A.
 Lagtingsmand, fuldmægtig, cand. jur. Poul Petersen, Thorshavn, Færøerne.
 Landpostbud Viggo Poulsen, Havrebjerg.
- 1926 Kommunekasserer Eva Bernholm, Slotsalléen 47, Slagelse.
 Sagfører, cand. jur. Manuel Buchwald-Venvig, Hostrups Have 20, København V.
 Dommer R. Johs. Dyreborg, Slagelse.
 Materieforvalter Anders Sandager Holm, Markledet 10, Hvidovre.
 Overbibliotekar Mine Islev, Hørsholm.
 Overlæge Helge Jacobsen, Odense Amts og Bys Sygehus, Odense.
 Cand. mag. Ida M. Jensen, Realskolen, Bælum.
 Fru Elise Lind, f. Nordgaard, Hurup.
 Grosserer Johs. Asger Nielsen, Callisensvej 40, Hellerup.
 Gårdejer Johs. Nielsen, Bjerre, Fuglede.
 Læge Lars Viggo Olsen, Bjerget 20, Kalundborg.
 Professor H. Winding Pedersen, Kleinsgade 1, København V.
 Fru Bodil Funck Rasmussen, Møens Folkeblad, Stege.
 Fru Ega Ruus, f. Wamberg, Chr. X Allé 164, Kgs. Lyngby.
 Hermann Agaard Simonsen, D.C., Barsehøj 7, Hellerup (livsvarigt medlem).
 *Revisor H. C. Ulvsager, Kempesvej 1, Vanløse.
 Cand. polit. fru Nonny Wright, f. Hartnarck, Danmarks F.N. delegation, New York.
- 1927 Faglærerinde Eva Albertsen, Hans Brogesvej 27, Brabrand.
 Sagfører, cand. jur. Kaj Billeschou-Hansen, Torvet 2, Sakskøbing.
 Fru Marna Brøste, f. Bruun, Skovhuset, Bakkeallé 1, Hørsholm.
 Bestyrerinde Hedvig Dolmer, Voldby.
 Søren Mølgaard Hellerup, Rantzausgade 32, København N.
 Residerende kapellan Jacob Jensen, Dyssegaardsvej 32, Hellerup.
 Cand. polit. Toke Jensen, Rosenvængets Sideallé 3^a, tv., København Ø.
 Forvalter Axel Johansen, Tranquille, B.C., Canada.
 Læge Ejner Vestergaard Larsen, Frederikssund (livsvarigt medlem).
 *Aktuar Erik Vig Larsen, Rørsøvej 6, Charlottenlund.
 Bogholder Søren Larsen, Ansager.
 Oversygeplejerske Doris Madsen, Ortopædisk hospital, Hans Knudsens plads,
 København Ø.
 Amtskontorchef, cand. jur. Karl Mathiassen, Vestervej 5, Frederiksberg, Sorø.
 Dommerfuldmægtig Poul Birger Nielsen, Normasvej 31, Valby.
 Afdelingschef Knud Nyborg-Christensen, Edithsvej 22, Glostrup.
 Civilingeniør Gøsta Pedersen, Borgergade 1, Esbjerg.
 Civilingeniør Johs. Roving, Vedstedvej 5, Valby.
 Fuldmægtig, cand. jur. Erling Thiel, Hyltebjerg Allé 58, Vanløse.

- 1928 Fabrikant, cand. pharm. Henry Agger, Stolpegårdsvej 112, Gentofte.
 Bibliotekar, cand. mag. Carl Emil Andersen, Frederiksborgg. 27, Mezz., Kbhvn K.
 *Overlærer, cand. mag. Folmer Andersen, Stadion Allé 25, Århus.
 Adjunkt Vagn Andersen, Kongensgade 47, Fredericia.
 Fru Marie Bjerrum, f. Pedersen, Bjerrumgård pr. Ribe.
 Dommerfuldmægtig Kristen Feldborg Frølund, Høng.
 Sognepræst Kr. Kold Jensen, Tørring.
 Dyr læge Th. Møller Jensen, Boulevarden 8, Odder.
 Møbelfabrikant Orla Johnsen, Slotsalléen 20, Slagelse.
 Tandlæge Bent Kring, Store Torv 6, Århus.
 Fru Kirsten Lauridsen, f. Ruus, Prins Valdemarsvej 51, Gentofte.
 Bibliotekar, frk. Louisa Laursen, Rørholmegade 14^{1/2} tv., Kbhvn. K.
 Læge Jørgen Madsen, Gram.
 Fg. inspektør A. Raun Petersen, Sønderbro hospital, Kbh. S.
 Fru Valborg Sikjær, f. Czermack Nielsen, Helgolandsgade 6, Kbhvn. V.
 Fru Else Skern, Grækenlandsvej 12³, Kbhvn. S.
 Amtsligningsinspektør Aksel Vigild, Englandsgade 45, Esbjerg.
- 1929 Civilingeniør Holger Brændgaard, Vasevej 68A, Bistrup pr. Birkerød.
 Sognepræst Arne Buus, Øster Assels, Mors.
 Civilingeniør Th. Christensen, Vamdrupvej 23, Valby.
 Inspektør O. Møller Christiansen, Læssøegade 17³, Odense.
 Cand. mag. Thyra Jensen, Sæbyvej, Aså.
 *Civilingeniør A. Knudsen, Godthåbs Have 16⁸, København F.
 Fuldmægtig, cand. jur. Ellen Mortensen, Overgaden o. Vandet 46², Kbhvn. K.
- 1930 Tandlæge Ellen Sophie Bertelsen, f. Daugaard, Dyrehavevej, Århus.
 Fuldmægtig, cand. jur. Stig Holm, Flidsagervej 12, Valby.
 Politifuldmægtig, cand. jur. M. I. Lund, Sønderborg politikammer, Sønderborg.
 Cand. polit. Henning Normann, F.A.O., Viale della Termine, Caracalles, Rom.
 Læge H. Roesdahl, Tandslet, Als.
 *Ekspeditionssekretær, cand. jur., fru Dagmar Simonsen, f. Jensen, Ved Volden 12, Kbhvn. K.
- 1931 Redaktionssekretær Hans Bagge, „Sorø Amtstidende“, Slagelse.
 *Lektor Peter Frimann Jensen, Skovgyden 23, Nyborg.
 Dyr læge Poul Tofftegaard Jensen, Bøgevej 2, Hadsten.
 Arkitekt M.A.A. Helge Nørvig, Drosselvej 80, Kbhvn. F.
 Kontorchef, cand. polit. Erling Pedersen, Åbakkevej 48¹, Kbhvn. F.
- 1932 *Fru Gerda Gernaa, f. Kjer, Buddingevej 31A, Lyngby.
 Pastor Halvdan Knudsen, 4254, 3 Avenue, Los Angeles 43, Californien.
- 1933 Sekretær Margrethe Haugaard, Sindssygehospitalet, Vedsted pr. Hviding.
 Landinspektør Kjeld Jørgensen, Rådhusstorvet 3, Randers.
 Adjunkt Torsten Jørgensen, Nyelandsvej 83³, Kbhvn. F.
 *Civilingeniør Karsten Munk, Roald Amundsensvej 29, Århus.
- 1934 Fuldmægtig, cand. polit. David Munck, Vognmandsmarken 16, Kbhvn. Ø.
 *Højskolelærer, cand. polit. Thomas Rørdam, Gymnastikhøjskolen, Viborg.
 Sekretær, cand. jur. Margrethe Smidt, Torvegade 49¹, Kbhvn. K.
- 1935 Cand. pharm. Thora Broholm, Fåborgvej 4, Fruens Bøge.
 Fru Estrid Henriksen, f. Jespersen, Nyrnberggade 6³ th., Kbhvn. S.
 Sekretær, cand. polit. Søren Henriksen, Nyrnberggade 6³ th., Kbhvn. S.
 Landsretssagfører Karl Nielsen, Nytorv 6, Slagelse.
 Realskolelærer Aage Olsen, Realskolen, Langå.
 Læge Preben Bender Petersen, Sindssygehospitalet, Viborg.

- 1936 Læge Ingrid Andersen, f. Jørgensen, Osted pr. Roskilde.
 Dyrlæge J. Rasmus Andersen, Osted pr. Roskilde.
 Fru Edith Wisbech Christensen, f. Lehn, Holmegade 51, Ulfborg.
 Landinspektør K. H. Munch Hermansen, Hyltebjerg Allé 36B, Vanløse.
 Papirhandler Arent P. W. Hertel, Farvergade 7, Næstved.
 Civilingeniør Ejnar Larsen, Hybenvej 39, Kgs. Lyngby.
 Læge Hans Aage Nielsen, Jyllingevej 250, Rødovre.
 Mag. art. Anker Olsen, Horsevænget 52, Vanløse.
- 1937 Sekretær, cand. jur. A. Grathe, Hulsøvang 18, Rungsted Kyst.
 Læge Vilh. Colding Jensen, Tingskiftevej 3, Hellerup.
 *Forstander, cand. mag. Johs. Jørgensen, Høng realskole, Høng.
 Bankkasserer Knud Lorentsen, Diskontobanken, Randers.
 Sekretær, cand. polit. Peter Madsen, Høje Søborg 621, Søborg.
 Læge, fru Grethe Hermann, f. Pleen, Kordilgade 83, Kalundborg.
 Fru Grethe Schønning, Lundtofteparken 25², Lyngby.
 Sagfører K. West, Hovedgaden 52, Farum.
- 1938 Civilingeniør Evald Blach, Stubmarken 14, Søborg.
 Fuldmægtig Johs. Holst, H. A. Jydeholmen 9, st. tv., Vanløse.
 Landinspektør B. Jarly, Finlandsvej, Herning.
 *Forstkandidat B. Højer Jensen, Svendstrup pr. Borup.
 Professor i Dansk, Knud Mogensen, University of California, Los Angeles.
- 1939 Hjælpepræst, cand. theol. Orla Christiansen, Torvestien 55, Glostrup.
 Civilingeniør Svend Hansen, Mejsestien 4, Vojens.
 Civilingeniør A. O. Haugaard, Frederiksdalsvej 78D, Virum pr. Lyngby.
 Direktør Peter Hermann, Bryggeriet, Kalundborg.
 Adjunkt Poul Højvert, Finsensvej 37A¹, Kbhvn. F.
 Lærer Jørgen Molt Ipsen, Chr. Paulsen-skolen, Südergraben 36, Flensborg.
 Overassistent Kaj Kastrup-Nielsen, Genuavej 23 st., København S.
 Folmer Stig Lauritzen, Frederiksborgvej 8, Farum.
 *Fuldmægtig, cand. polit. Jens Jørgen Lindsteen, Merianvej 40, Hellerup.
 Civilingeniør Knud Nielsen, Vestre Strandallé 139B, Risskov.
 Civilingeniør Jøgvæn Winther, Frederikssundsvej 313, Brønshøj.
- 1941 Prokurist Erik H. Andersen, Dyremosevej 14, Jyderup.
 Fru Agnete Bundgård, f. Andersen, Tagensvej 55⁴ tv., Kbhvn. N.V.
 Sagfører, cand. jur. Ove Hansen, Veras Allé 17A, Vanløse.
 Civilingeniør Jens Johan Jensen, Sct. Olsstræde 1, Roskilde.
 Gdr. Hans Hansen Larsen, c/o prof. Hansen Larsen, Frederiksborgvej, Roskilde.
 *Assistent Oluf H. Parbo, Hulkærvej 8, Søborg.
 Stenograf Karen Randing, Lauravej 28², Valby.
 Programsekretær Palle Skov-Petersen, Tværbommen 11, Gentofte.
 Direktør Byrge Trolle Sørensen, Nørre Søgade 23, Kbhvn. K.
 Sygeplejerske Inger Wester, Niels Juelsgade 9⁴, Kbhvn. K.
- 1942 Dr. med. vetr. Herluf Bendtsen, Brøndbyvestervej 15¹ th., Glostrup.
 Landmand Ib Hermann Breitenstein, Saterno Sisal estate, Kidugallo, Tanganyika,
 British East Africa.
 Læge Jørgen Bundgaard, Tagensvej 55⁴ tv., Kbhvn. N.
 Stud. theol. Gerner Christensen, Nyelandsvej 6⁵, Kbhvn. F.
 *Ingeniør Svend Clemens Christensen, Faarevejle pr. Faarevejle st.
 Civilingeniør Poul Gert Christoffersen, Færøvej 19, Ørholm, Kgs. Lyngby.
 Dyrlæge Kaj Dyhr, Langelund pr. Filskov.
 Dyrlæge Aage Hansen, Møllevej 32, Sakskøbing.
 Forstassistent Laurits Hansen, Hjørnebo, Åby skov pr. Skaarup, Fyn.
 Fabrikør Bent Kirkegaard, Tingsryd, Box 65, Sverige.

- Mr. Ernst Køhler, 3. Davey Av. R.R.I. York Mills, Ontario, Canada.
 Cand. jur. Lars Nordskov Nielsen, Dronningens Tværgade 33⁵, Kbhvn. K.
 Civilingeniør Frands Olsen, Hjallesøvej 12² tv., Odense.
 Overassistent, cand. jur. H. J. Søltoft, Kapsløvej 64, Lyngby.
- 1943 Lærerinde Elisabeth Hecht, Æbeløgade 24, Bogense.
 Fabrikant Torben Høyer, H. C. Ørstedvej 44, Kbhvn. V.
 Cand. med. Carl Krebs, Lindenowsgade 5 st., Kbhvn. Ø.
 Cand. jur. Egon Larsen, St. Kannikestræde 18¹, Kbhvn. K.
 Kommunelærer Erik Ledstrup, Nørre Søgade 25B¹ th., Kbhvn. K.
 Landmand Peter Skovbo Madsen, Ladby pr. Næstved.
 Exam. pharm. Annalise Nielsen, Algade 36, Nykøbing S.
 Fængselslærer, cand. theol. Thorvald Nielsen, Møllehuset, Nr. Søby.
 Cand. pharm. fru Inge Holst Skovgaard Jensen, f. Pedersen, Christiansgade 14⁴, Ø.
 Sagførerfuldmægtig, cand. jur. Kaj Plejdrup, Høng mejeri, Høng.
 *Realskolelærer Knud Verner Thygesen, Skovparken, Odder.
 Rejsesekretær J. D. Wolff, Nordborg, Als.
- 1944 Svend Aage Brander, Kalkager 12¹ th., Hvidovre, Valby.
 Fru Gertrud Jensen, f. Knudsen, Sct. Olstræde 1, Roskilde.
 Journalist Dan O. Larsen, Niels W. Gadesgade 30, Kbhvn. Ø.
 Bankassistent Paul Chr. Larsen, Fjordbo, Melby Nordstrand pr. Kalundborg.
 *Købmand (kornagentur) Peter Næsvang, Valbyvej 5, Slagelse.
 Gdr. Egon Nøhr Poulsen, Elmegård, Tåstrup pr. Klippinge.
 Flyverløjtnant Arne V. Rasmussen, Flyverstationen, Kbhvn.
 Fru Inge Suhr, f. Frederiksen, Granhøjgård, Birkerød.
 Stud. med. Niels Hedager Sørensen, Brædstrup hotel, Brædstrup.
- 1945 Fru Åse Buch, f. Andersen, Jacob Appels Allé 9, Kastrup.
 Cand. polit. Leon Buch, Jacob Appels Allé 9, Kastrup.
 Aage Berg Christensen, Fjølstervang, Kibæk.
 Kontorassistent Mouritz D. Kjeldsen, Byhøjen 24 st., Vanløse.
 Premierløjtnant Asger Milholt, Bistruplund 9, Birkerød.
 Stud. jur. Ida Else Margrethe Olsen, Tjørnelunde pr. Høng.
 Lærer Frede Holm Petersen, Hyllinge skole, Hyllinge.
 Fru Kirsten Nøhr Poulsen, Elmegård, Tåstrup pr. Klippinge.
 Sagførerfuldm., cand. jur. Poul Gyde Poulsen, Tjørnelunde pr. Høng.
 Frk. Jytte Schaltz, Handelsbanken, Kalundborg.
 Henrik Rasmussen Stryg, c/o gdr. J. H. Stryg, Gundslev pr. Nørre Alslev.
 Fru Lilian Karlskov Vestergård, f. Poulsen, Guldregnvænget 3, Sorgenfri.
 *Sekretær, cand. polit. Niels Peter Vestergård, Guldregnvænget 3, Sorgenfri.
- 1946 *Stud. jur. Reiner Bønløkke Andersen, Østbanetorv 6, Århus.
 Dekorator Sv. Ørbæk Andersen, c/o J. Carl Jensen, Ebeltoft.
 Vognmand Helmer Christensen, Sæby pr. Høng.
 Fru Kirsten Vibeke Glarborg, f. Hansen, Ålekistevej 152, Vanløse.
 Stud. mag. frk. Inger Hansen, Magnoliavej 47², Valby.
 Stud. mag. Knud Hansen, Kronprinsensgade 4³, Kbhvn. K.
 Højskolelærer Harald Boye Jensen, Vestbirk Højskole, Vestbirk.
 Stud. polit. Poul Jensen, Camilla Nielsensvej 34⁴, Kbhvn. F.
 Korrespondent Gerda Knudsen, f. Worm, Skovvej, Ballerup.
 Stud. theol. Johan Kristensen, Vældegårdsvej 23, Gentofte.
 Fru Tove Elise Kristensen, f. Hansen, c/o Mørkhøjvej 131, Herlev.
 Stud. theol. Bendt Larsen, Ordruphøjvej 24¹, Charlottenlund.
 Frk. Didi Ruberg Larsen, c/o musikdir. Larsen, Kalundborg.
 Bibliotekar Kirstine Larsen, Testrup højskole, Mårslet station.
 Fabrikingsingeniør Ove Madsen, Platanvej 17, Roskilde.
 Fru Hanne Petersen, f. Pedersen, Bagsværdvej 36, Kgs. Lyngby.

- Frk. Vera Rasmussen, C.F.-skolen, Nysted.
Højskolelærer Per Skar, Højskolen, Roskilde.
Revisorassistent Betty Sørensen, Grundtvigsvej 1⁴, Kbh. V.
- 1947 Frk. Ruth Svensgaard Andersen, Lystrup, Vivild.
Seminarieelev Julius Bidstrup, Den frie lærerskole, Ollerup.
Korrespondent, fru Rita Engbirk, f. Dyhr, Agertoften 22, Gentofte.
Seminarieelev Erling Grønder, Margrethevej 1, Rungsted Kyst.
Revisor Arne Ejvind Hansen, Frederiksgade 15¹, Århus.
Korrespondent Inge Hansen, „Parcelgården“, Grevinge.
Civilingeniør Uffe Bondebjerg Hansen, C.F.-skolen, Børnstorff slot, Gentofte.
*Stud. oecon. Aage Jensen, Jordbrovej 16³, Århus.
Fru Jytte Jensen, f. Nielsen, Hasselvej 76, Virum.
Stud. polit. Vilmar Joensen, Limfjordsvej 40², Kbhvn. F.
Frk. Bodil Valentin Jørgensen, Nøjsomhedsvej 22³, Kbhvn. Ø.
Frk. Ulla Kiilsgaard, „Kjøbinghus“, Ærøskøbing.
Stud. mag. Gunnar Larsen, Rhodosvej 61², Kbhvn. S.
Stud. med. Jørgen Larsen, Ceresvej 4, Kbhvn. V.
Frk. Ruth Laursen, Ruggårdsvej 162, Odense.
Journalist Thorkild Thyge Madsen, „Horsens Folkeblad“, Horsens.
Stud. odont. Bjørn Mønsen, „Skovlyst“, Brørup.
Arkitekt Birger Nordsted-Jørgensen, Jacob Erlandsensgade 9, Kbh. Ø.
Lærerinde Birgit Odgaard, Nørrevold 28A³, Kbhvn. K.
Lærerinde Asta Fog Pedersen, Paludan Müllersvej 93³ tv., Århus.
Lærer Jørgen Greve Pedersen, Ørslev skole, Ørslev pr. Vordingborg.
Kaj Petersen, Forstanderboligen, Børnehjemmet, Himmelev, Roskilde.
Fru Kristine Thusholt Petersen, Buddinge Hovedgade 221, Søborg.
Stud. med. Ole Romme, Koll. II nr. 49, Universitetsparken, Århus.
Sekondløjtnant Mogens Wester, Hærens officersskole, Frederiksberg slot, Kbhvn. F.
Stud. mag. Torben Østerlund, Ågård, Jylland.
- 1948 Trafikassistent i S.A.S. Gert Andersen, Amager Landevej 108¹, Kbhvn. S.
Birgit Arevad, Farre skole, Farre.
Stud. med. Werner Blomhøj, Uraniavej 3, Kbhvn. V.
Sekondløjtnant Henrik T. Berg, c/o skotøjshandler A. Berg, Nørregade, Holsted.
Exam. pharm. Ebbe Brandstrup, Oldfuxvej 1, Kbhvn. N.V.
Laboratorieassistent Anna Ølgaard Christensen, Vesterallé 6, Grindsted.
Assistent Knud Drewsen, c/o Ring, Sdr. Fasanvej 4, Kbhvn. F.
Stud. med. Arne Koll Espensen, Søby, Landet pr. Svendborg.
Frk. Ivy Frederiksen, Klostervang 7, Roskilde.
Seminarieelev Kurt Guldbæk Hansen, Ulrikkenborg Allé 21², Kgs. Lyngby.
Civilingeniør Peter Hjorth, Starholm pr. Hulsig.
Underassistent Inger Jensen, c/o Thomsen, Strandboulevarden 149³, Kbhvn. Ø.
Stud. med. Poul Erik Jensen, Soldalen 31, Kbh. Ø.
Ejendomsmægler, redaktør Henning Johansen, Odinsvej 1, Høng.
Stud. oecon. H. Chr. Kolstrup, Stadion Allé 17², Århus.
Lærerinde, frk. Else Lykkeskov, Stenløse centralskole, Stenløse.
Højskolelærer Aage Bojsen Møller, Rødkilde højskole pr. Stege.
Knud Kousgaard Nielsen, Vester Voldgade 86² th., Kbhvn. V.
Cand. agro. Kristian Nielsen, „Eghøjgård“ pr. Kirke Såby.
Vognmand Mogens Sandbjerg Nielsen, Kolby Kås, Samsø.
Frugtavlér Ole Schønning Nielsen, Bredetved pr. Holbæk.
Stud. jur. Gorm Petersen, Nordisk Kollegium, Strandboulevarden 32, Kbhvn. Ø.
Journalist Gunnar Petersen, „Sorø Amtstidende“, Slagelse.
Stud. polit. Johs. Lund Petersen, Åboulevarden 11⁴, Kbhvn. V.
Jørgen Samson, Trocadero, Kolding.
Kontorist Anna-Lisa Wasmaier, Sci. Mortensgade 5, Næstved.

- 1949 Stud. theol. (Århus) Kaj V. Andersen, Skolegade 33 st., Nyk. F.
Lærer Carl Bengtsson, Majallé 98, Herlev.
Discipel Jensine Pedersen Boelskifte, Alstrup pr. Hjermitlev.
- *Stud. jur. Niels Borchersen, Willemoesgade 28, Kbhvn. Ø.
Stud. med. (Århus) Konrad Dalgaard Christensen, Øland, Snedsbo.
Stud. odont. Hans Erik Dahl, Cæcilievej 32, Valby.
Stud. mag. Arne Dinesen, Rhodosvej 61¹ th., Kbhvn. S.
Bibliotekarelev Astrid Marie Ejning, Mosevang, Jelling.
Stud. polyt. Aage Hansen, Rye mark, Gørlev.
Stud. med. Jacob Hansen, Koll. V, værelse 197, Universitetsbyen, Århus.
Forpagter Jørgen Højbjerg, Brangstrup pr. Rudme.
Oversergent Aage Møller Jensen, Kongevejen 23² th., Holte.
Radiotekniker Carl-Einar Finding Jensen, Frederiksgade 12, Slagelse.
Stud. med. Jørgen Lejrstofte Jensen, Næstvedgade 29², Kbhvn. Ø.
Poul Jensen, Knudstrup, Løve.
Stud. jur. Henning Jespersen, Ryesgade 73A⁵, Kbhvn. Ø.
Stud. med. Tage Johnsen, Koll. VI, værelse 274, Universitetsbyen, Århus.
Nora Irene Juul Jørgensen, Nørregade 4, St. Heddinge.
Lærer Niels Gunnar Kristensen, Toelstang, Løve.
Bibliotekselev Børge Bruunsgaard Kristiansen, Skals.
Niels Ove Lundby, Storvorde.
Korrespondent, stud. mag. Lillian Lück, Nordre Frihavsgade 12A¹, Kbhvn. Ø.
Fru Grethe Sandbjerg Nielsen, Kolby Kås, Samsø.
Stud. med. Jakob Andreas Obbekær, Ølsted.
Carl Berner Olsen, Falckstationen, Korsør.
Stud. med. Frede Sander Petersen, Nyrup.
Flyverelev Jens Stenner, c/o vognmand Stenner, Vindeby, Tåsinge.
Lærerinde Solvejg Rudolph, Østre Allé 18, Slagelse.
Fysioterapistuderende Kirsten Stærmosé, Sortedamsdosseringen 69A, Kbhvn. N.
Konservatorieelev Ellen Stubbe Teglbjerg, Collegiet, Kristianiagade 12A, Kbhvn. Ø.
- 1950 Fysioterapistuderende Carla Johanne Andersen, Havgårdsvej 20, Hellerup.
Stud. merc. Jørgen Valdemar Andersen, Hædersdalvej 40, Valby.
Stud. theol. Knud Belling, Vestervoldgade 5-1², Kbhvn. V.
- *Stud. theol. Kristian Hjerrild Buhl, H. C. Ørstedesvej 52², Kbhvn. V.
Kontorelev Eigil Erland Christensen, Storegade 88, Stege.
Journalist Hanne Lise Clausen, c/o dyrlæge A. E. Clausen, Tranebjerg.
Stud. pharm. John Chr. Clausen, Kruså, Padborg.
Stud. mag. Carl Johan Elhauge, Gyldenløvesgade 16, Kbhvn. K.
Arbejdsmand Henning Thomsen Eskildsen, Slagelsevej, Gørlev.
Kontorist Erling Fritzen, Nørrebrogade 34 A³ tv., Kbhvn. N.
Stud. mag. (Århus) Kirsten Rahbæk Hansen, Brænderigården, Spjald.
Gunnar Hemmingsen, Askeby, Møn.
Stud. mag. Aage Gunnar Jensen, Skyttehøj 29, Kastrup.
Lærer Frede Jørgensen, Karupsminde, Føvling.
Hans Chr. Jørgensen, Sønderød, Ruds Vedby.
Eva Mejllholm Nielsen, Fjand skole, Ulfborg.
Stud. med. Knud Nielsen, Egehøjgård, K. Såby.
Arkitektelelev Ole Olesen, Voer, Ørslev.
Kontorist Gurli Piester, Slagelsevej 17, Høng.
Stud. oecon. Jørgen Rudbeck, Dommergården, Horsens.
Lærervikar Erik Sørensen, Stouby.
Stud. med. Hans Kr. Ullum, Finsensvej 63, Århus.
Henning Stavnsbjerg, Stoholm hotel, Stoholm.
- 1951 Korrespondent Anne Grethe Andersen, bogholder A., Høng.
Chr. Assentoft Andersen, Gerdalund pr. Skelskør.

Fændrik Thorkild Andersen, sognepræst S. L. A., Alsted pr. Fjenneslev.
Bodil Bagger, førstelærer V. B., Høng.
Stud. mag. Kirstine Juul Christensen, gdr. E. J. C., Moeskær pr. Uggelhuse.
Husassistent Inga Marie Christiansen, Ryslinge Allé 11, Kastrup.
Stud. med. (Kbh.) Elisebeth Feldberg, fuldmægtig G. C. F., Dianalund.
Stud. med. (Århus) Knud Henning Greve, gdr. H. G., Hammelev pr. Grenaa.
Landmand Poul Anker Hegaard Hansen, landmand N. P. H., Skannerup, Gern.
Faglærerkursist Uwe Johannes Wilhelm Thomas Hardt, Tordenskjoldsgade 17^t,
Kbhvn. K.

Arne Daniel Henriksen, Mågevej 6, Køge.
Hjalgrim Hilduberg, Jóanes Patursons göta, Thorshavn.
*Kadetaspirant Jørgen Jacobsen, Mogenstrup pr. Rønbjerg.
Lærervikar Hans Erik Fuglsang Jensen, gdr. A. C. J., Møllergaard, Flauenskjold.
Realskolelærer Knud Troels Jensen, skoleinspektør P. J., Harreslev mk., Flensborg.
Joen Peter Joensen, skibsfører J. P. J., Vaag, Færøerne.
Karl Aage Jørgensen, c/o gdr. Rasmus Jørgensen, Hyllested, Djld.
Stud. mag. Peter William Kietz, Nørregade 13, Varde.
Massøseelev Mary Margrethe Knudsen, Slagtermester K. K., Søndergade 6, Vejen.
Stud. med. Laurits Julius Larsen, Emdrupvej 123, Kbhvn. NV.
Stud. jur. Gunvald Anker Lundemose, Hasselvej 14, Vanløse.
Stud. mag. Sjurður Lützen, Tordenskjoldsgade 17^t, Kbhvn. K.
Seminarieelev Knud Skov Madsen, Tønder seminarium, Tønder.
Stud. theolog. Bent Raffnsøe Møller, gdr. R. M., Knud pr. Fjelstrup.
Korrespondentelev Margrethe Nielsen, Amagerfælledvej 21^b, Kbhvn. S.
Stud. polyt. Ole Olesen, sognepræst T. O., Dybe pr. Ramme.
Seminarieelev Ruth Olofsson, Jonstrup seminarium, Ballerup.
Lærervikar Willy Gjerløv Pedersen, fisker S. M. P., Blokhus.
Stud. polyt. Bent Østergaard Pedersen, gdr. S. J. P., Fly pr. Skive.
Sygeplejerske Esther Fog Pedersen, friskolelærer A. E. P., Vindehelsinge pr. Gørlev.
Robert Poulsen, skomager J. P., Vaag, Færøerne.
Landbohøjskolestuderende Mogens Herluf Rasmussen, gdr. L. R., Lille Fuglede,
Jerslev.

Discipel Eigil Rechnagel, apoteker C. C. R., Brørup.
Faglærerkursist Lendis Edelwei Sørensen, købmand, malerm. C. Friis-S., Humble.
Ekspeditrice Else Thomsen, uddeler E. T., Kirke Stilinge pr. Slagelse.
Stud. odont. Jytte Toft, Maen, Gulliford Road, Dorchester, England.

- 1952 Fagkursist Carsten Andersen, Samsøgade 8^t th., Kbhvn. Ø.
Forststuderende Erik Borsholm Andersen, Frihed pr. Lellinge.
Korrespondentelev Margit Bach Andersen, skotøjshandler A., Ryomgaard.
Kontorist Peter Andersen, Ulkestrup pr. Mørkøv.
Lærerindevikar Doris Andreasen, vejassistent A., Gislinge.
Lars Bryld, forsikringsdirektør Bryld, Langeskov.
Seminarieelev Ib Carlsen, Stjernholm 7, Horsens.
Lærervikar Hans Christensen, Rye mark, Gørlev.
Pastor Harry Kronborg Christensen, Silkeborg.
Stud. med. J. E. Danielsen, Sønderby, Femø.
Stud. odont. Magna Dige, Uglerup, Jyderup.
Jørgen Essemann, Fredericiavej 32, Vejle (Soldat).
Stud. med. Hans Haagen, Dommerboligen, Hjørring.
Kontorist Rolf Jarl Hakonsen, Radsted, Saksøbing.
Stud. polyt. Arne Hansen, gdr. Thv. Hansen, Gierslev, Løve.
Kontorist Else Hansen, bmd. Chr. Hansen, Rye mark, Gørlev.
*Stud. med. Poul Jacobsen, gdr. Chr. J. Jacobsen, Harndrup.
Jørgen Finding Jensen, (soldat) Frederiksgade 12, Slagelse.
Lærervikar Ulla Tarp Jensen, Redet, Dybvad.

Stud. med. Axel Juul, Overby, Sjællands Odde.
 Stenograf Ellen Lisa Larsen, Tuborgvej 27, Hellerup.
 Stud. jur. H. H. Gøttge Larsen, Hotellet, Holsted.
 Stud. odont. Inge Madsen, Håndkøbsudsalg, Høng.
 Jens Chr. Mikkelsen, Klaksvig, Færøerne.
 Stud. med. Tove Nielsen, Værsløv.
 Viggo Thomsen Nielsen, Tuebakken, Brønden.
 Inge Odgaard, Tersløse, Dianalund.
 Jens Færch Olsen, Havbo, Aalbæk.
 Fru Else Pagh Hansen, Manufakturforretningen, Mullerup, Slagelse (handelsskole-
 Stud. polyt. Svend Erik Pedersen, Kalundborgvej 190, Holbæk. lærerinde).
 Kontorist Harriet Rasmussen, „Søholt“, Thisted.
 Jørgen Kjeld Rasmussen, gdr. E. R., Faardrup, Flakkebjerg.
 Stud. mag. Benthe Skytte, Elverum 19, Århus.
 Klæng Kallestrup Sørensen, Hevring, Ørsted.
 Ida Midtgaard Sørensen, Thyregod.
 Stud. polyt. Gunnar Thaarup, Solskrænten 23¹, Valby.
 Lærervikar Jette Toft, „Shell“, Hjørring.
 Korrespondentelev Kirsten Zobbe, Algade 36, Gørlev.
 Kursist Jørgen Houghton Larsen, Møllebrøndstræde 12, Stege.
 Lærervikar Niels Møller Nørholm, Nørholm, Brande.
 Kontorist, stud. art. Rudolf Sørensen, Holsteisgade 9¹ th., Kbhvn. Ø.
 Seminarieelev Jørgen Winckler Carlsen, Hostrupsgade 11, Slagelse.
 Kontorelev Bent Holme Nielsen, Klosterparkvej 21, Kalundborg.

1953 Jytte Øster Ambosius. c/o ing. S. A., Møldrup.
 Bent Keld Andersen, c/o gdr. Aa. A., Udstolpe, Saksøbing.
 Stud. med. vetr. Mette Eichild Andersen, Hovedgaden, Høng.
 Rekrut Flemming Skou Frederiksen, c/o frisør N. E. F., Snejbjerg pr. Herning.
 Aise Christen Hansen, Høje Skodsborgvej 2, Skodsborg.
 Holger Laurids Hansen (soldat), c/o gdr. H. J. H., Kværs Østermark pr. Tirsbøl.
 Stud. polyt. Jørgen Jørgensen Høgh, gdr. O. J. H., Holme pr. Æbeltoft.
 Stud. polyt. (adg.) Vagnar Høgni Jacobsen, Vaag, Færøerne.
 Seminarieelev Knud Jørgen Jakobsen, Haslev Seminarium, Haslev.
 Magda Balle Jensen, c/o gdr. M. J., Eisingholm, Vinderup.
 Stud. med. Rita Beck Jensen, Gormsgade 106, Esbjerg.
 Rekrut Jesper Thomsen Korsholm, c/o gdr. J. P. K., Holmgård pr. Grønbjerg.
 Børnehavelærerinde Karen Margrete Nørby, Hovedgaden 41, Høng.
 Stud. med. Ib Olsen, Sorterup skole pr. Slagelse.
 Rekrut Bent Guldborg Pedersen, forpagter E. H. P., Tjørnelunde pr. Ruds Vedby.
 Stud. polyt. (adg.) Henny Tang Pedersen, Enggården, Klint, Nykøbing S.
 Rekrut Ralph Stephan Piper, Tårnholm, Korsør.
 Arne Reiff, Svinninge.
 Stud. jur. Bent Arne Rudbæk, Nybrovej 131, Lyngby.
 Stud. polyt. Hans Bruun Thomsen, Njalsgade 49² tv., Kbh. S.
 Erik Jacob Wester, Køkkenhøjgård, Døjringe.
 Rasmus Laurids Vestergård, V. Thorsager.

Hvis De har fundet fejl eller udeladelser i fortegnelsen, meld det da til kassereren eller til skolen.

Meddelelser

Oplag: 700 eksemplarer.

Vignetterne er tegnet af maleren Troels Trier, Vallekilde.

Redaktionen: Forstander, cand. mag. J. H. Monrad, redaktionssekretær Hans Bagge, fuldmægtig, cand. polit. I. Munk og stud. art. Ellinor Nielsen.

Elevmøde: Lørdag aften den 28. august og søndag den 29. august 1954.

Sammenkomst i København: Lørdag den 6. febrbruar 1954. Nærmere meddelelse udsendes.

Generalforsamling: Søndag den 29. august på skolen.

Kontingent: 5 kr. årlig.

Formand: Redaktionssekretær Hans Bagge, Bredegade 14, Slagelse. Telefon 1354 (kont.) og 2202 (priv.).

Kasserer: Fuldmægtig, cand. polit. J. J. Lindsteen, Merianvej 40, Hellerup. Telefon Gentofte 5547. Giro 65046..

Sekretær: Cand. mag. Esman Eriksen, Lindevej 3, Høng. Telefon 156.

Anbefal foreningen til de klasse- og skolekammerater, der endnu ikke har meldt sig ind!

Husk at melde adresseforandring til kassereren eller skolen.